

ЖИНОЧИЙ СВІТ

ЛІПЕНЬ
СЕРПЕНТЬ

1951

ЧИСЛО 7-8

Жнива

Микола Азовський

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік II. Липень-Серпень, 1951, Ч. 7-8

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редакційна колегія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 3093 Winnipeg, Man.
ЦІНА ОДНОГО ЧИСЛА — \$0.25
ПЕРЕДПЛАТА НА РІК у Канаді та ЗДА — \$ 2.50.
В інших країнах ам. \$3.00
Редакційна колегія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александр Аве., Вінніпег, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. II. July-August, 1951. No. 7.8

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada

Box 3093, Winnipeg, Man.

Edited by Editorial Committee
Correspondence and subscriptions
should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"

Box 3093	Winnipeg, Man.
SINGLE COPY	25c.
SUBSCRIPTION PRICE yearly	
In Canada and United States — \$2.50	
In other countries	— \$3.00

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

ЗМІСТ:

Леся Храплива: Мати	1	ВЕСНЯНИЙ ПРОМІНЬ	
В здоровому тілі — здорована душа	1	Дорогі діточки	13
Ірина Книш: Н. Кобринська та її сучасники	2	Іванна Сиротинська: Свято-Іванська	
Олена Кисілевська: "По той бік світу" —		Легенда	13
Оксана Драгоманова	3	Загадка	14
М. Орест: Серпень	4	Ю. М.: Чорний котик	15
Д-р Леонід Білецький: Українське весілля	5	Еліс Грю Гелл: Родина бобрів	16
Що таке Світова Федерація Українських		ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ	
Жіночих Організацій?	6	Діяльність Відділів ОУК	17
Поїздка Українки на Міжнародний Жіночий		Леонід Бачинський: Куток любителів квітів	25
Конгрес в Аtenах	8	Під увагу новоприбулим	25
Наталія Кобринська: Задля кусника хліба	9	КУХОVARСЬКІ ПОРАДИ	26
Всячина	12	Різні поради	27
		МОДА	28

УВАГА, ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ" ЗАКОРДОНОМ:

ПЕРЕДПЛАТИ ПРОСИМО ВИСИЛАТИ НА ТАКІ АДРЕСИ:

У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ: —

FEDERATION of UKRAINIANS in GREAT BRITAIN,
123 High St., Notting Hill Gate, London, W.11.

Передплата на рік 1 ф. стерл., ціна 1 прим. 2 шік.

В АРГЕНТИНІ, УРАГВАЇ ТА ПАРАГВАЇ: —

Isidoro KRAWEC, ("POROHY"),
Casilla de Correo 3184, Buenos Aires, Argentina.

Передплата на рік 24 пез., ціна 1. прим. 2.50 пез.

В БРАЗИЛІЇ: —

Stepan PLANTYN, Pr. Gen. Otorio 568,
Curitiba, Parana, Brazil.

Передплата на рік 60 крузейрів, ціна 1 прим. 5 крузейрів.

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК II.

ЛІПЕНЬ—СЕРЕНЬ, 1951,

Ч. 7—8 (19—20).

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

МАТИ

А ЯК В ПІВНІЧ ГЛУХУ ТА ПРИІШЛИ ТРИ САЛДАТИ ПО СИНА,
ТО СІДІЛА НА ЛАВІ, ЗАВІНЕНА В БЛУ ХУСТИНУ,
ТО ТОДІ ЛЕДВЕ ПОМІТНИМ ПОРУХОМ УСТ ГОВОРИЛА:
ТИ СПОВНИВ СВОЄ ДІЛО, МІЙ СИНУ!

А ЯК РАНКОМ ХРУЩІ ЗАБРИНЛИ НА РАДІСНІ ВІШНІ,
ВІШНІВАЛА НА ПРИЗВІ ПОЧАТУ СОРОЧКУ ДЛЯ СИНА,
І ХРЕСТАМИ МАКОВИМИ КЛАЛИСЯ МРІЇ КОЛІШНІ,
І ВІЛАСЯ НАДІЄЮ ВІЧНОЮ НИТОЧКА СИНА.

А ЯК ВЕЧОРІ СНІЖНІ І ВЕСНЯНІ СВІТАНКИ МИНАЛИ,
РОЗВІВАЛИ ВІТРИ НА ПОСИВЛІХ КОСАХ ХУСТИНУ,
А УСТА ЛЕДВЕ ПОМІТНИМ ПОРУХОМ ВСЕ ШЕПОТАЛИ:
— ТИ СПОВНИВ СВОЄ ДІЛО, МІЙ СИНУ!

В здоровому тілі — здорова душа

Місяць липень і серпень — це місяці розваги, відпочинку. Шкільна дітвора на вакаціях, працюючі діти й чоловіки на відпустці. А жінка — мати? Чи має вона також вакації, чи мас відпочинок? Звичайно, ні! А вже пора, щоб жінка з дітьми і чоловіком нашли час разом на відпочинок.

Свіже повітря, гаряче сонце, вода, поза добрим відживлюванням є необхідні для здоров'я і ми повинні їх використати в тій цілі, тим більше, що вони нічого не коштують. Вони для всіх даром. І не конче потрібно десь іхати до купелевих місцевостей, щоби екористати з купелів сонця, води, свіжого повітря. Це все можна дістати в себе на подвір'ю, чи в міському парку, поблизу якому лісі, озері і т. п. Треба тільки в нас повногодового розуміння, що свіже повітря, вода, сонце є джерелом всього життя на землі і нашим обов'язком, як живучих істот, є користати з нього, пам'ятаючи при тому, що

як наше тіло здорове, тоді і наша душа, наша думка здорова.

Тільки в здоровому тілі може панувати повна душевна гармонія. У здоровому тілі творяться великі замисли, далекосяглі пляни важливих дій, кристалізуються ідеї великих починків. Тільки у здоровому тілі виховується сильне молоде покоління кожної нації, тільки у здоровому тілі криється запорука щасливого майбутнього як особистого так і громадського життя.

Користаймо ж з тієї безплатної цілющої криниці здоров'я. Хай не буде ні одної членки нашої Організації, ані одної читачки чи читача "Жіночого Світу", щоб не використали літа для здоров'я".

Наша нація потребує сильних та здорових тілом і душою громадян. Час великий гряде! Маймо фізичну і духову силу його зустріти!

Н. Кобринська та її сучасники

Не всім дано вміння впливати на других. Нерідко позбавлені того дару є найбільші таланти, що відходять непомічені для сучасників.

Основниця українського жіночого руху до них не належить.

Приваблива й завжди елегантна поява вродливої жінки була тільки додатком для особистого чару, що промінював живою інтелігенцією, широкою освітою, даром вимови, бистрою спостережливістю, гумором і дотепом, а водночас ніжністю й вразливістю. І коли долучити ще справжній літературний талант, зрозуміло стає, що Наталія Озаркевич-Кобринська не могла пройти крізь життя непомітно.

Власне далека від буденності її особистість викликувала все — крім байдужості. Увагу й прихильність, пошану й признання, захоплення й подив найвизначніших умів, — ворожнечу, приизирство, насміхи й глум у інших, — а тут і опір у загалу, який хотіла вирвати з приспаних зліднів і для якого залишилася синонімом "неспокійного духа".

Її перші кроки на громадському обрії почались майже "тріумфально". Найбільший авторитет віденської "Січі", відомий громадський діяч і публіцист, Остап Терлецький — людина холодна, розважна й скептична¹) читає на літературному вечорі її перший твір, що здобуває повний успіх. Кілька місяців пізніше з приводу другого оповідання в листі до неї пише — Іван Франко: "Чи знаєте Ви, що це Ви написали таку штуку, якої рівної вся наша література досі не видала" ...²)

Уже тоді проявляється незвичайна вмільність Кобринської прихильність другі уми для своїх ідей. Січовики переймаються її думками й Василь Полянський перший раз прилюдно підносить справу жіночого питання. Уже при першій своїй зустрічі з Франком і Павликом Кобринська з'єднує їх для жіночої справи.

Недовго з'явилися і тіні. Після створення жіночого товариства у Станиславові, Григорій Цеглинський обур'ювався незалежними починами Кобринської і про ті "крики на Кобринську" пише вона в "Нашій долі" (1893)³⁾. М. ін. дає вона там вияснення реакції інших кругів⁴⁾ на жіночі почини; вони на її думку походять "із звичайної тактики поступования в нас мужчин з жінками, привиклих віками поводитись як із нижчими та ігнорувати ко-

роткий жіночий розум. Тому, здається, панове політики не розбираючи багато, зараз з гори рішало: щонебудь вийшло би від жінок, мусить бути недозріле, непродумане й непрактичне..."

Свого становища до Кобринської не змінив Цеглинський і після появи "Першого вінка" — виступивши з гострою критикою її писань в "Зорі", де називав "бувалищину в них трохи не ідіотичною", а мораль — цинічною...

Це тоді, коли Володимир Масляк перекладає "Пані Шуминську" на польську мову й друкує в польських журналах статті про Кобринську, рівняючи її зо славними польськими письменницями, а Михайло Драгоманів, що ставив її поруч Франка, під безперечним впливом зустрічі з Кобринською пише в своїх "Споминах" багато дошкільних завваж про становище жінки в галицькій спільноті.

Повагу знаходила Кобринська й серед чужого жіноцтва, з яким нав'язувала взаємини (часті поїздки до Відня, і в р. 1891 до Праги). Її твори друковано в чеських журналах, німки з признанням відчитували на своїх зібраннях петиції українського жіноцтва до парламенту, а навіть польки, яких Кобринська називала "напливовою суспільністю в Галичині" — запрошували її на свої віча, не дивлячись на те, що на них вона промовляла по-українському.

На жаль вузькі рамки статті не дозволяють розглянути становище Кобринської до тодішньої української політики. На сторінках "Нашої долі" можна найти багато її незалежних поглядів, у роді: "угодовська ера, що спершилась на основах вижидання ласки з гори, зацікуючи всі живіші пориви серед української суспільності, хотіла б також спаралізувати й українське жіноцтво, щоб воно не впоминалося за свої права і не давало світові знати про своє існування. Дійсно, тяжко було б деінде знайти більш деморалізуючу політику та деморалізуючу школу для молоді. Немає факту в історії, щоб якийсь народ відродився таким способом, щоб йому давали готове те, того він сам собі не здобуває. І дивно, що люди, що так гаряче поругають українському жіноцтву знання історії, так грубо самі можуть помиллятись у розумінні історії людського розвою..."

Не даром намісник Галичини, К. Бадені в розмові з послом о. Іваном Озаркевичем не міг поминути своїх завваж про його "Гайстфрай" цією "ліберальну" доньку...

Михайло Грушевський пишучи на 23 - ох сторінках "Літературно - наукового Вістника"⁵⁾ про Н. Кобринську стверджує на вступі:

1) Іван Франко: Д-р Остап Терлецький Л.Н.В. т. 50.
2) Омелян Огоновський: Історія літер. руської, т. III.
3) Пані Савелі Стечишин складаю ширу подяку за зможу покористуватись недоступними тепер книжечками "Нашої долі" (pp. 1893, 1896). — I. K.
4) Радикальних ("Народ").

5) "Наталія Озаркевич - Кобринська у своїх заповітах" — Вістник, 1934.

"По той бік світу"

ОКСАНА ДРАГОМАНОВА

Знайомство мое (через листування) з Оксаною Драгомановою бере свій початок з моїх редакторських часів. Тоді випадково дійшла до мене вістка; що Оксана Драгоманова, колишній працівник міністерства УНР, а пізніше голова української Секції Ліги Миру і Свободи, знаходиться в Аргентині й працює як урядовець банку в Буенос Айрес. Тоді я постановила нав'язати зв'язки з власницею того славного імені й просити її написати для читачок "Жіночої Долі" про себе й країну, в якій приходиться їй жити.

"Наталія Кобринська — безперечно одна з визначніших та інтересніших фігур в нашому письменстві та взагалі в культурному житті..."

Беручи вже давніше в оборону заходи Кобринської, М. Грушевський⁶⁾ стверджував: "Все те виглядає дуже сумно, слабе попертя в широких кругах жіночої інтелігенції й переважно іронігні відносини серед суспільності..."

Та розглядаючи літературну творчість Н. Кобринської у згаданій вище статті й підносячи великі заслуги Кобринської — водночас авторитетний погляд Грушевського на модерністичні твори не був прихильний. Це був для неї черговий удар.

Бо особисту невдачу понесла Кобринська й у своїй громадській акції, коли побачила в спорі "альманах чи часопис" по другому боці все активне жіноцтво (Олену Пчілку, Олесю Бажанську - Озаркевич, Евгенію Ярошинську, Ольгу Франко...).

Та хоч зрозуміла трагедію, вона не заломилася. "Це була горда вдача, людина повна сили й енергії, а надто багато мала ідеалів, щоб падати в боротьбі — вона, авторка ви-

пані Оксана не відмовила майому проханню, але ледве ми обмінялися двома — трьома листами й я дісталася статтю для "Ж.Д." як війна перервала тільки що нав'язані зв'язки на ціле одно, якже важке для нашого народу десятиліття, закінчене розпорощенням тисячів українців по цілому світі... Й от тут, вже на канадській землі, вдається мені на ново скопити кінчик перетятої війною нитки знайомства. Між прізвищами авторів, що дописують до гарного аргентинського місіячника "Овид" знаходжу Оксану Драгоманову та, не так, як я надіялася, під якоюсь дуже поважною статтею на політичні чи громадські теми, а як авторку легкого, цікавого роману з життя аргентинського студентства п. з. "По той бік світу". Несподіванка! І то (чи признається?) присмна. Стільки тепер читається (і пишеться) на поважні суворі минулі і сучасні теми, що часами вже так дуже хочеться забути про це все й віддихнути іншим, легшим воздухом...

Зрадівши нежданій зустрічі, стараюся нав'язати на ново наше знайомство. Я стукаю в далеке віконце пані Оксани: Гальо, гальо, пані Оксано! Подайте вістку, як живете, що робите, які Ваші задуми і пляні?

І благословений будь винахід літурніскої пошти: до кільканадцяти днів, а не як колись, до кільканадцяти тижнів, дістаю від

сокого заповіту для української жінки. Таку я її знаю" — пише Денис Лук'янович⁷⁾), що був у близьких і дружніх взаєминах з Кобринською від 1891 року.

Автім відстань між нею й громадянством поглиблювалася і вже до кінця її життя не вдалось того змінити. Тому вона почувалася в житті самітною й відокремленою⁸⁾.

Та завдяки свідомості своїх цілей, у почути сили й слушності своїх переконань вона зуміла викликати гаряче дебатування про потребу активізації жіноцтва і прихилити для жіночого руху світліші уми зпоміж сучасників. І хоч особисто їшла громадським шляхом через невдачі, але від неї виводиться новий тип українки, що скинула з себе ярмо темноти й рабства, що готова боротися й працювати — для своєї батьківщини.

І це її справжня перемога, що ставить її між передовими постатями українського національно-політичного відродження.

6) "Наша доля", 1893, стор. 25.

7) Львів, 1900.

8) Д. Лук'янович додає "між болехівськими колегами..."

пані Оксани одну й другу приязну й цікаву вістку, з чого вибираю й подаю дещо й для читачок нашого журналу.

Але найперше про саму паню Оксану Драгоманову. Вона дочка Олександра Драгоманова, наймолодшого брата професора Михайла Драгоманова й Олени Пчілки (Ольги Драгоманів - Косач) матері Лесі Українки. Родилася пані Оксана в Петрограді, виховалася й зросла на чужині й школи чужі кінчила там, де ні в школі ні поза школою не чути було українського слова, хіба що тільки в часі вакацій, як виїздила в Україну на два-три місяці і то не кожного року. Коли ж так гарно володіє українською мовою, то це тільки завдяки традиції славного роду Драгоманових, що походили з Полтавщини й пройняті були великою любов'ю до всього рідного.

Пані Оксану скінчила юридичний факультет Петроградського університету й продовжувала правничі студії у Відні й Парижі — у славній Сорboni.

У 1918 році п. Оксана Драгоманова працювала у Юридичному Відділі Міністерства Закордонних Справ УНР (Української Народної Республіки) і виїхала з України з дипломатичною місією на Мирову Конференцію до Версалю (після I-шої світової війни). Працювала в посольстві у Відні, а пізніше в Берліні й Парижі.

В Аргентині працює з 1925 року. Приїхала туди майже без гроша й зразу взялася до праці, яка трапилася, але до місяця дісталася працю в Північно-Американському Банку і то без ніякої рекомендації: трапилось так, що якраз було потрібно уряднику із знанням польської й російської мов. Виявилося опісля, що серед клієнтів того банку був великий відсоток українців. Старанням п. Оксани відчінено український відділ, що проіснував до початку війни, коли то було заборонено листування в чужоземних мовах (до того часу відповідалося в такій мові, в якій лист був написаний.) Число рахунків в щадничій банківській касі доходило 9.000. Тепер пані Оксана працює

в такому відділі, що безпосередньо не обслуговує клієнтів. З своєї праці вдоволена, плата добра й користується довір'ям і добрими службовими відносинами.

Свою літературну працю пані Оксана оцінює дуже скромно. Літературний дорібок в неї невеликий, не тільки тому, що банкова праця, яка забирала її в перших роках 9-10 годин денно, домашня робота та деякі суспільні обов'язки — не давали охоти до творчості, але також тому, що саме прізвище "Драгоманова" зобов'язує. Від таких людей чекається дописів на поважні політичні, суспільні, наукові теми, а як пані Оксана каже: "ненавиджу публіцистику, політику, а для наукових тем не маю відповідних підвалин. Закінчення юридичного факультету нічого не свідчить. Мало дурнів вийшло з університетів? Науково ніколи не працювала поважно, а писати поверховно, псевдо-наукові статті? Прямо не піднімається рука." Тому пані Оксана пише те, що їй було приємно писати, а на решту вона каже: "хай вже другі пишуть поважні речі..."

Оксана Драгоманова написала декілька сповідань, що їх містила в "Волі" Піснячевського й у деяких інших часописах. Писала навіть детективні новелі, але більше під псевдонімом. Писала теж дещо в інших мовах але небагато, бо як пише: "белетристику треба писати дуже доброю мовою, та хоч я знаю 7 мов, і деякі цілком добре, та це не вистарчить. Оповідання мусить мати перфектну і кристалічну мову, а чужинець рідко діє до такого знання мови". Ось такі (в скороченні) вісті переслала мені, на мас прохання пані Оксана Драгоманова. Вже із тих коротких витягів з її листування пізнають читачки високу духову культуру тієї людини, гідну імені Драгоманових. Про свої дальші пляні й задуми не каже нічого, тому на разі не оставим іншо більше, як нетерпільно очікувати кожного числа "Овиду" й з цікавістю слідкувати за долею героїв повісті "По той бік світу".

М. ОРЕСТ

СЕРПЕНЬ

СПОКОЮ І КРОТОСТИ ПРИЙШЛА ПОРА ЯСНА,
ЗИЧЛИВИЙ ПОІТЬ ЗІР І ВАБИТЬ ДОБРІ ДУШІ:
У ЛІСТІ ЛАГІДНИМ ПОЛОМИНУТЬ ГРУШІ,
І МІЖ ДЕРЕВ СТОЙТЬ ВЕЛИКА ТИШИНА.

І СВІТЛІ ПОМИСЛИ, ЯК ЛЕГКІ КОРАБЛІ,
ПРИЧАЛ ПОКИНУЛИ І МАЮТЬ КОРОГВАМИ, —
І РАДІСНО ПЛИВУТЬ САДАМИ І ГАЯМИ
ПО РУНО ЗОЛОТЕ СЕРПНЕВОЇ ЗЕМЛІ.

Українське Весілля

(Продовження)

ПОХІД МОЛОДОГО ЗА МОЛОДОЮ

В хаті молодого, як прийдуть із церкви, дружко і піддружний роблять для молодого меч. Вони беруть шаблю, оздоблюють її калиною, барвінком та волошками, прикладають цілушку хліба, приліплюють воскову свічку, — і меч готовий. Він стойть на покутті аж до того часу, коли його буде треба.

Далі сватки прибирають весільний стіл. Коли в молодого й молодої стіл готовий, молоді знов запрошуєть на весілля (молодий — бояр, молода — дружок). Вертаються до дому на обід. В той час у молодого й молодої на подвір'ї сходяться гості. Коли народ уже зійшовся, молодий із старшим виходять із комори на двір, молодий тричі вклоняється народові і показує бояринові, кого з хлопців треба брати в бояри. Коли так усі бояри обрані й визначені відповідними значками на танці, так само відзначаються староста, світилки (старша світилка з мечем) і свашки, дружка, піддружний і візниця, що повезе молодої віно до хати молодого, — поїзд молодого готовий. Батьки молодого в сінях починають його благословити в похід; музики грають, а свашки і світилки співають:

Ой де ж пішов та забарився
Та Іванків батенько?
Чом не рядить, не виряжає
Свого сина в дорогу?
— Я ж його ряжу і виряжаю
Свого сина в дорогу:
Осадлав йому дев'ять коней сивих
А десятого вороного.
Ой де ж пішла та забарилася
Та Іванкова матінка?
Чом не рядить, не виряжає
Свого сина в дорогу?
— Я ж його ряжу й виряжаю
Свого сина в дорогу,
Налекла йому дев'ять печей хліба
А десяту піч — десятого коровай.

РОЛЯ МАТЕРІ МОЛОДОГО.

Після благословення молодий іде до хати, а за ним увесь поїзд. В хаті він сідає за стіл коло покуття, коло нього з лівого боку сідає старший боярин, а далі всі бояри; з правого боку сідає старша світилка і тримає меч, коло неї — всі світилки, за ними свашки. Обідають. Їм прислуговують дружко і піддружні. По обіді молодий із усім поїздом виходить на подвір'я, вклоняється на всі чотири сторони і стас коло порога. Виходить мати молодого і несе в полі овес перемішаний із оріхами та грішми (кілька шагів). Над головою матері піддружний тримає вивернений кожух, і мати в такім супроводі обходить кругом молодо-

го й обсилає його вівсом, а дружко сідає на граблі як на коня, і “їздить” теж навколо молодог; свашки і світилки при цій нагоді співають:

Мати сина вівсом обсиала,
Вівсом обсиала, щастям дарувала:
Пошли, Боже, щастя, як овес рясно!

Цей самий сенс накликання щастя і в цій пісні:

Ой сій, мати, овес
Та на наш рід увесь,
Щоб наш овес рясен був
Щоб Іванків рід красен був.

Коли мати молодого посипле вівсом, коли дружко переломить граблище й кине одну половину через хату, а другу навпроти хати, — тоді вже старший боярин винесе молодому й собі ціпок (топірець, палицю) і стас коло молодого з лівого боку та супроводить його аж до молодої. Молодий бере різні подарунки для молодої та її родичів: для молодої й її матері бере чоботи, для батька — смушкові рукавиці, для інших родичок бере хустки, очіпки, для сестер — по кілька аршинів червоної бинди, а для брата — складаний ножик і т. д. Все це несе молодший дружко чи піддружний. Старший дружко несе гильце з коровай, а то й самий коровай у подарунок для молодої. Молодий бере хліб, яким його благословили перед шлюбом і, вклонившись батькам, виходить за ворота в супроводі матері, яка виводить свого сина за руку; разом із молодим іде його старший боярин; за ним — старша світилка з мечем, за нею всі бояри парами, далі світилки, свашки й увесь поїзд. Дружко і піддружний ідуть попереду і несуть глечик з брагою, накритий перепіщем, а в Гуцулів дружко несе гильце. За ним йдуть молодий із старшим боярином; за молодим — світилки, свашки, всі інші бояри, старости; а позаду іде візниця з музиками. Хор світилок і свашок співає:

На Івасевім дворі
З'їхались бояри,
Межи ними Івасенько,
Межи ними молоденький,
В руці шапочку носить,
Свої бояри просить:
— Бояри молодій,
Учиніть волю мою,
Та ходіть зі мною
До тестенька на двір,
До Марисеньки за стіл,
Там ми Марисенька мила,
Бо ми сорочку вшила.

(Далі буде)

ЩО ТАКЕ СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ?

(ПОБУДОВА, ПРОГРАМА, ЗАСЯГ)

Вступ.

Довесінна праця українського жіноцтва спирається головно на праці жіночих організацій Західної України. Велика частина України, Східні Землі, окуповані большевиками, не мали незалежного громадського життя і тому не мали й незалежних жіночих організацій. Зате повстали й розвивалися українські жіночі організації в тих країнах, де жили наші поселенці, як ЗДА, Канаді, Бразилії, Аргентині й Чехословаччині.

Світова війна

Друга світова війна зовсім змінила умовини в організаційному житті жіноцтва. Вона знищила дорібок українського жіноцтва на рідних землях, а передові жінки стали жертвою чи то большевицького чи нацистського режимів. За часів большевицької окупації не було **жодних жіночих організацій**, ані взагалі ніякого громадського життя.

За часів німецької окупації, хоч не було жіночих організацій, то все ж таки жіноцтво на рідних землях виконало півлегальним і нелегальним способом **велику червонохрестну працю**, яка своєю жертвенністю не мала собі рівної. Війна довела до трагічної ситуації на рідних землях. Усі українські землі окуповані большевиками. Під большевицьким режимом зникла зовсім форма громадських, а з тим і жіночих організацій. Решта свідомого жіноцтва, головно молоді, осталася у рядах УПА, де до сьогодні продовжує боротьбу. Друга частина, рятуючи своїх дітей, залишила рідні землі і опинилася на скитацьщині.

Після війни

Після закінчення війни створилися зовсім нові умовини в українському жіночому русі. Українське жіноцтво, що знайшлося на скитацьщині, скоро піднеслося з того тяжкого удару і зразу почало організовуватися. Після довгих років розділення українські жінки з різних земель України стали до спільноти праці.

Зате за час війни розрослися й скріпилися сили жіночих організацій ЗДА й Канади, що здобули собі признання своєю працею не лише серед українського, але й серед американського та канадського громадянства. Тут виросло нове покоління, що зродилось на тих землях та своїми грудьми боронило свою нову батьківщину. Зокрема в Канаді чимало жінок дістало відзначення за свою воєнну працю.

Хоч ми були розділені далекими просторами та жили в різких умовинах і під час війни не могли комунікуватися, то все таки скоро нашли ми спільну мову. Слід згадати, що заокеанські жіночі організації чимало вложили труду і праці для рятування скитацьців.

Потреба скординувати працю

Вже з початком 1947 року почалося переселення українських скитацьців у різні країни і було

ясно, що повстануть нові осередки української еміграції в країнах зовсім нових для українців як Австралія, Венесуеля і хоч би Англія. Потрібний був українському жіноцтву осередок, що координував би його працю та підтримував би її на нових місцях.

З другої сторони в світі загострилась виразно боротьба двох світоглядів. Наша Батьківщина окупована московсько-большевицьким окупантом, а велика частина українського жіноцтва знайшлася поза її межами. Перед українським жіноцтвом ставило виразне завдання створити осередок, що був би виразником свободної державницької думки українського жіноцтва та боронив інтересів поневоленої Батьківщини.

Тоді прийшла виразна потреба скликання жіночого конгресу, щоб устійнити думку українського жіноцтва та створити **умандатований осередок**. Союз Українок Америки на чолі з головою п. О. Потоцькою, як одна з найсильніших діючих тоді організацій, взяла на себе ініціативу скликання Світового Конгресу Українського Жіноцтва — СКУЖ, що відбувся в дніх 12 і 13 листопада 1948 р. у Філаделфії.

С. К. У. Ж.

Конгрес відбувся при численній участі делегаток Америки, Канади та Європи. Організації в інших країнах, що через технічні або матеріальні причини не могли вислати делегаток, прислали привіти та заяви солідарності. Рівно ж прийшли численні привіти від визначних українських громадських діячок.

Конгрес ясно з'ясував своє становище у всіх головних проблемах наших визвольних змагань та нашого громадського життя. Одною з основних справ, яку видвигнув Конгрес:

- Українське жіноцтво виступило в обороні інтересів поневоленої Батьківщини і зложило головний протест проти терору, що панує в Україні.
- Українське жіноцтво заманіfestуфало єдність із рідним красм, солідаризуючись із визвольними змаганнями українського народу.
- Українське жіноцтво заявило себе по стороні демократії, шукаючи в демократичнім світі підтримки проти большевицького терору.
- Важаючи, що з'єднання наших сил це передумова нашої боротьби, Конгрес заявив підтримку Українській Національній Раді як осередкові консолідації українських політичних сил на еміграції.

Це була в основному політична платформа Конгресу.

Друга справа, що її вирішив Конгрес, це створення Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — СФУЖО на чолі з головою п. Оленою Кисілевською, сеніоркою українського жіночого руху.

Конгрес своїми резолюціями дав основи для дальшої праці жіноцтва, а створенням СФУЖО створив світовий осередок для координації праці українського жіноцтва.

Завдання СФУЖО

Головні завдання СФУЖО, висказані в резолюціях і в його статуті, збираються в трьох головних точках:

- а) координувати працю жіночих організацій, не порушуючи їх статутових завдань та їх прав — працювати за планом, якого вимагають інтереси українського громадянства даної країни,
- б) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед власним громадянством,
- в) заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед міжнародними організаціями загальними й жіночими.

Членом СФУЖО можуть бути центральні організації (що мають певне число відділів), що стоять на українській національно-державницькій платформі і мають свій статут. СФУЖО отже являється федерацією жіночих організацій, що координує працю, ділиться взаємно іхнім досвідом і здобутками та репрезентує думку українського організованого жіноцтва перед чужими організаціями, як і перед українським громадянством. СФУЖО об'єднує всі організації, що стоять на національно-державницькій платформі, без огляду на іхній патрійний світогляд чи релігійну приналежність, спираючись на засадах християнської етики і моралі.

СФУЖО не заміряє встравати чи бути контролем праці поодиноких організацій, бо на те вони мають свої власні контрольні органи, але зате має відтворювати думку українського жіноцтва у громадському і політичному житті.

Підсумки

На заклик тимчасової управи СФУЖО вступили в члени СФУЖО жіночі організації Америки, Канади, Австралії, Аргентини, Європи (Англія), Німеччини, Бельгії, Венесуели.

СФУЖО стоїть пеердальшими важливими завданнями, як справи інформації чужих жіночих організацій та виступів, які вимагають піддережки всього жіноцтва. СФУЖО є виразником думки свободно думаючої українки та буде спільно з жіноцтвом інших народів працювати для тривалого мира і справедливості у світі. Такі виступи напевно мають далеко більшу питому вагу, якщо вони репрезентують думку всіх наших жіночих організацій в світі. Тому всі організації повинні стати членами СФУЖО і спільними силами сповнити наш обов'язок супроти Батьківщини.

СВІТОВИЙ СОЮЗ МАТЕРЕЙ (М.М.М.)

Міжнародна організація Світовий Союз Матерей (М.М.М.) об'єднує тридцять кілька країн. Осідок централі є в Парижі, де й відбуваються що три роки конгреси організації. Завданням Союзу Матерей є — з'ясувати роль матері в суспільстві, збегнути недоліки, що утруднюють її завдання і промостити шлях для щасливого й радісного ма-

теринства. Мати повинна стати свідома своєї важкої ролі у суспільстві та співрішальним чинником у справах важливого, громадського значення. У 1949 р. Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) стала членом М.М.М.

Кожен конгрес організації насвітлює одну якість сторінку діяння матері. У 1950 р. обговорено економічну її роль. На цей конгрес запрошені Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій, яка була заступлена делегацією з двох осіб — п. З. Витязь, голови Жіночої секції з Бельгії і п. д-р Ол. Піснячевська з Парижа. Реферат п. Витязь на тему "Господарська неспромога матері" живо зацікавив присутніх і був поміщений у цілості в звідомленні з конгресу. Реферат п. Ол. Сулими, що його прочитала п. д-р Піснячевська, на тему "Мати в підсвітській Україні" згадала паризька преса, передруковуючи уривки з нього. Вплив виступів українських делегаток відбився в резолюціях конгресу, де висловлено домагання в користь матерей засланих та матерей-скиталок.

Щороку в грудні Світовий Союз Матерей відбуває Різдвяний Базар, на якому члени Союзу виставляють свої вироби. У 1950 р. СФУЖО вперше зорганізував свою стоянку. Вироби нашого народного мистецтва зробили помітне враження.

Найновішою акцією Союзу (М.М.М.) є Декларація Прав Дитини, що її опрацьовує тепер Комісія Прав Дитини при Об'єднаних Націях. Світовий Союз Матерей вносить туди свої побажання й поправки, притягнувши до співучасті своїх членів. СФУЖО видвигнуло такі моменти в обороні прав української дитини:

- а) релігійне виховання дитини не сміє бути заборонене,
- б) навчання на рідній мові конечне для гармонійного розвою дитини,
- в) довільний вибір звання не сміє бути утруднений насильним спрямуванням держави чи іншого чинника,
- г) дитина повинна бути вихована в родинному середовищі, бо воно найкраще сприяє її розвиткові.

Найближчий конгрес М.М.М. відбудеться в 1953 р. під гаслом "Виховна роль матері". Для підготови матеріялів скликає СФУЖО комісію з педагогів, виховниць і матерей.

КОМІТЕТ "МАТИ Й ДИТИНА"

Воєнне лихоліття позбавило багато родин батьківської опіки, так що на скітальщині знайшлося багато відвідів із дітьми. Дальша мандрівка була перед ними утруднена, бо переселенчі комісії уникали їх, як мало працездатного елементу. Це й піднесла на конгресі українського жіноцтва у Філадельфії делегатка з Європи п. Ірина Павликівська. Із цим кличем вона обіхала міста Америки й Канади і зібрала фонд, що в ЗДА спочивав під опікою Союзу Українок, а в Канаді КУК-у.

Для переселення відвід створено у 1949 р. при СФУЖО комітет "Мати й Дитина". У тісній співпраці з ЗУАДКомітетом переселено близько 50 родин, що замешкали в захисті комітету "Мати й Дитина" у Філадельфії. Всі вдови згодом влаштувались на працю і перейшли на власне господар-

Поїздка Українки на Міжнародній Жіночий Конгрес в Атенах

Як відомо, п. С. Галичин зі Злучених Держав Америки була однокою українкою на Міжнародному Конгресі, що відбувся цього року в Атенах, Греція. І хоч п. Галичин не заступала всіх українських жіночих організацій і українки не є членом Міжнародної Жіночої Ради, то все ж таки годі поминути факт, що українка була на тому Конгресі і заступала там інтереси української нації. Нинче подаємо коротке звідомлення про Конгрес та участь в ньому п. Галичин. РЕД.

Міжнародний Жіночий Конгрес в Атенах відбувся в дніах від 28 березня до 7 квітня ц. р. На ньому було біля 300 учасниць, в тому 227 делегаток, які заступали 22 країни з п'яти континентів. Конгрес проводився в двох мовах: французькій і англійській.

Конгресом проводила голова Міжнародної Організації, др. Жанна Едер-Швайцер зі Швейцарії. Її теж перевибрано головою на дальші два роки. Привітальну промову до Конгресу виголосила королева Греції Фрідерика. Відчитано теж привіт від англійської престонаслідниці Елізабети.

Крім делегаток брали участь в Конгресі представниці Об'єднаних Націй та братніх організацій Світової Федерації ОН-Союзів, Університетських Жінок та Червоного Хреста.

Праця Конгресу проводилася перших сім днів в 15 комісіях: преси, міжнародних відносин, права, суспільної опіки, гігієни, виховання дитини, переселення, праці, дитячої опіки, мистецтва, літератури, кіно і радіо, мешкання і хатньої економіки, фінансів. Останні три дні Конгресу були присвячені пленарним нарадам, на яких комісії складали свої звіти з праці й пропонували відповідні резолюції в кожному питанні. Конференція відбувалася у дружньому настрою всіх присутніх.

Пані Галичин, яка взяла участь в Конгресі як

(Докінчення з 7 ст.)

ство. Переселення закінчено в лютні 1951; точне ділове й фінансове звідомлення появиться незабаром. Слід зазначити, що таке переселення відів було єдине в своєму роді і в кругах IPO викликало призначення. Переселення відів продовжується у порозумінні з ЗУАДКомітетом.

Нова акція комітету "Мати й Дитина" спрямована в користь залишенні. У тій цілі переведено спробу збирки одягу в Філаделфії, що дала незвичайний успіх. Зокрема поспішили з допомогою новоприбулі, що вже влаштувались матеріально, а самі перейшли крізь злідні скітальщини. Перша партія лачок відійшла на адресу бюро ЗУАДКомітету у квітні ц. р. Розподіл буде переводити ЗУАДК зі співучастию управи Об'єднання Українських Жінок у Німеччині.

Комітет планує акцію продовжувати й поширити на більші центри еміграції.

Комітет "Мати й Дитина" очолює п. Олена Потоцька, містоголова СФУЖО. Членами комітету є пп. Надія Іщук, Марія Чопик і Амалія Рублева.

Пані Галичин промовляє через радіо в Атенах.

обсерваторка з правом дорадчого голосу, передала свої реферати до прочитання й обговорення відповідним комісіям. Її реферати були на такі теми: "Українське жіноцтво як авангард проти агресії", "Примусовий набір дітей до фізичної праці в Радянській Україні", а також короткий нарис історії України і її політичних відносин. Рівно ж подано до преси повідомлення в звязку із заголовками рефератами.

Користуючись запрошенням виступити в грецькому радіо, п. Галичин переповіла у грецькій мові про життя, терпіння і положення українського народу, передаючи при тому привіт грецькому народові.

Крім того п. Галичин передала привіт українському народові від українського жіноцтва на еміграції через "Голос Америки". Вона також була запрошена разом з другими учасницями Конгресу на підвечірку до грецького короля. Там, розмовляючи з королем, згадала вона про визвольну боротьбу, що її веде український народ проти большевиків.

На Конгресі схвалено 40 резолюцій. Для нас особлива цікава 35-та, в якій між іншим говориться, що Міжнародна Рада Жінок завжди осуджувала всякі наміри агресії і була за тим, щоби всякого роду конфлікти полагоджувати мирним способом, вона переконана, що для оборони миру і свободи ще досі потрібна збройна сила.

Перед закінченням Конгресу при вільних внесках і запитах п. Галичин передала на письмі через американську делегацію внесок, щоби Конгрес ухвалив приняти в члені Міжнародної Жіночої Організації емігрантські жіночі організації народів зважаючи залізної заслони. Ця резолюція була взята під дискусію й ухвалена, а нововибраній Головний Управі Міжнародної Ради Жінок доручено зробити спеціальний регулямін для співпраці з тими національними групами, що живуть по різних країнах.

Після Конгресу п. Галичин відвідала Єрусалим, а відтак Рим. В Римі була вона на послуханню у Святішого Отця та на конвенції італійських католицьких жінок, де зачитала реферат про нищення більшевиками української церкви, як католицької так і православної.

Задля кусника хліба¹⁾

Вміла мати брови дати,
карі оченята,
та не вміла на сім світі
щастя-долі дати.
А без долі біле пичко
як квітка на полі:
гойда вітер, пече сонце,
рве всякий во волі.

Т. Шевченко.

V.

І знов тишина, знов гріб, знов той Антін із за-
любленими очима, як хрест на гробі надії! "О Бо-
жев! Як тяжко жити, чи ж не ліпше десять раз бу-
ло б вмирати!" думала Галя і завидувала умерлій
сестрі, що пішла за батьком, а її лишила при живій
мамі на гіршу муку і журӯ. Що ж ій нещасній ро-
бити, де дітися, як собі зарадити?

— Хиба вже піду за Антона! — сказала вона
раз у пристулі жалю до матері.

Ця замість вжажнутиск на розплучливі наміри
донашки, лих сумно покивала головою, якби вже
давно про те думала. Це Галі ще більш завдало жа-
лю. Мама годилася із гадкою, про яку ій страшно
було подумати, а може ніколи не видалась ій та
гадка такою страшною як тепер! І то було одно
серце на світі, що її жалувало й любило.

**

Дні йшли за днями, подібні одні до других як
каплі води. Так само як давніше, сиділа вона від
ранку до вечора з голкою в руках при вікні, так
само як давніше, приходив і мучив її Антін. Аби
хоч трохи мати від нього спокою, почала заходити
до місцевої попаді вибираючи все той час, коли
приходив до них Антін; або ще частіше йшла до
хашці і там пересиджувала візити вчителя.

**

Прийшовши раз на попівство, Галя застала там
гостя, далекого родича, семінариста Степана П...
Вони глянули на себе і сильно змішалися. Він не
був її цілком незнакомий, так само як вона йому.
Під час її проживання на Поділлі, виділа вона його
раз чи два на забаві, та не знати, чому забракло їм
відваги тут до того признатися. Він нераз із нею
танцював, не раз слідкував за нею близкими очима, але все таки менше забігав коло неї ніж
другі.

"Що його тут привело?" — спітала вона себе —
"Чи то чистий припадок? Чи може заставлені нею
сіти на кого другого, його власне зловити?" На
всякий раз приїзд його сильно затрівожив її мислі.

Другий день пройшов як усе. Третього дня
прийшла попадя з дітьми і Степан з ними, а далі
він сам почав приходити.

Це вже щось більше давало до мислення. Тем-

1) Пропущено розділи 1-IV. (Українсько-
руська Видавнича Спілка, Львів 1900. Ред.

рява, що залягалася її душу, почала якби рідшати, а
поодинокі лучі світла заходили до дна її душі. Рів-
нодушні й до тепер зайняття, набирали значення, життя й барви. Спершу були хвили, коли
навчена сумними досвідами вона відпирала свіжі
надії, але його наближення напирало на неї новою
хвилю вражінь і життя.

Ах! Які блискучі, повні запалу мав він очі, коли раз у городі на попівстві зірвав і подавши їй
пільний романець. Який зворушений був його го-
лос, коли говорив, що романець — ворожбіт любо-
ви, та просив, аби собі поворожила на його листках, і як посумнів, коли вона сказала, що не має
на кого ворожити!

— Позвольте, я на вас загадаю, — сказав він,
беручи її за руку і притискаючи до своїх уст. Вона
на силу тримала в руках маленьку квітку й вимов-
ляла слова ворожби: лю...бить не лю...бить — "Не
любити!" — сказала нарешті обриваючи два листки
нараз.

— Ні! — підхопив він скоро — Романець гово-
рить за мною. Ви обірвали два листки на кінці. Ви
не хочете знати, що я вас люблю, що я був би най-
щасливіший з людей, як би ви хотіли бути моєю
жінкою..."

Хоч уся кров ударила їй до голови, вона захова-
валася майже цілком спокійно.

— Ви знаєте, — відповіла вона тихим голосом,
— знаєте, що я сирота, і як більша частина сиріт
не маю ніякого маєтку...

— Знаю це, — підхопив він скоро — але я ма-
єтку не хочу, я потребую лише кілька соток, при
тім числом на свою і вашу родину.

Галя мало не крикнула, почувши таке. Кілька
соток! Родина! Як можна було бути так недосвід-
ченою людиною й уважати те все за річ маловажну!

Вони стояли на кінці стежки посыпаної спада-
ючим листям. Перед їх стопами лежав обірваний
романець, а над ними ключ відлітаючих журавлів.
Журавлі видавали сумні прапальні голоси, а зв-
смучений дівчині здавалося, що вони забирають її
спокій, усі сні й надій.

Степан був дуже блідий від внутрішнього зво-
рушення, а вона ледве могла вимовити: "пробуй-
те..." і швидко пішла від нього.

**

Карта обернулася. Після поезії наступила про-
за: дійсність нещасного положення виглянула з під
рожевих листків. Тепер уже не було мови про вза-
ємні схильності серця, лише, чи можна буде тих
так конче до щастя потрібних кілька соток роздо-
бути. Журилися тим усі. Журилась Галя, журився
Степан, журилися мала й брат, що зараз після ос-
відчини був завізваний на фамілійну раду. Йому
потрібно було шість соток.

І через ту суму, що її не одна велика дама ви-
дає на один вечір, на одну сукню, розбилося ціле
майбутнє бідної дівчини. Мати не могла вже ніч-

го з свого задовженого ґрунту добути, а брат давав лише третю частину.

Але матірня любов спонукала її до сміливого й непевного кроку. Стиснувши серце й замкнувши на все очі вона рішилась поїхати й вижебрати по-трібний гріш.

Сумно вона вибиралась у цю дорогу і довший час її не було. Аж нарешті вернулась, — вернулась так, як можна було надіятися з нічим. Подоляне показалися ще найліпшими, бо обіцявши трохи гроша, сказали, що дали би більше, але довги за свого зятя недавно заплатили. Другі вимовлялися недостатками, хлопцями в школах, то підростаючими дівчатами, що ростуть як "жидівська лихва", і не оглянешся, коли сімнадцята весна завітає. Правда, кожна газдиня обіцяла щось з дому на весілля, але тут треба було — грошей.

Спробувавши всього, вони вже нічого більше не могли зробити і мусіли всю дати на Степана. "Будьте спокійні", сказав він, пращаючись із Галею.

Скільки б людина не переживала прихід досвідів, то все рада вірити своєму добру, аж доки не згасне остання іскра надії. Щирі, прихильні Степанові слова вспокоїли Галю. Вона йому вірила. Вона навіть не питала себе, чи любить його. Вона знала лише, що з ним була б незвичайно щаслива й весела, і що він не міг би мати кращої від неї жінки. Якась безмежна вдачність, як для того, що врятував їй життя, панувала над усіма її почуваннями. Він вертав їй давнину, дитину, до-броту серця й нищив жаль до людей і до світа. Через нього вона могла бути щаслива й спосібна ущасливити інших. А хто ж міг мати до того більше права, як не він сам?...

Вони пращалися не на довго, бо на кожний спосіб він мав в короткім часі вернутись.

**

Доля усміхнулася на хвилю, аби завдати ще сильніший удар в саме серце.

Час візду Степана минув. Галя не хотіла ще тратити надії, але він всетаки не приїжджає. Даремно чекала, плакала й молилася. Час ішов, а його не було...

Аж нарешті прийшло від нього письмо, — письмо гірке, нещасне, плачуче. Він пращаючися з нею, пращався й зі своїм щастям на вікі...

Гірка іронія викривила її уста. Богонь горів у печі, — вона, здавивши письмо, кинула його в полуниці.

"Всі, всі вони однакові, що до одного" — вирвалось яй із наболілої груди — "вихвалиються енергією й відвагою, а як прийде стати до боротьби з життям, то готові придатити в собі найсердечніші почування... Скільки то любовних слів він мені говорив, а втік, коли побачив, що не заплачу його довгів! Говорив, що не міг би дивитися на любу людину, якої долю не міг би забезпечити відповідно, а лише ту людину саму собі, хай пропадає! О, висока льогіка мужчин, до якої не може піднітися жіночий розум!..."

**

Нещасна дівчина не була вже в силі шукати якого виходу. Бо на що ж здалися всі заходи й пориви: коли все кінчилося на нічім! Але як ка-

мінь аби — як кинений у гору, упаде на землю, так Галя, як багато таких жінок, що їм не вдається дістатися у світі приміститись, упала тягарем на власне гніздо. Маті видячи свою дитину, безсилу, не-здібну про себе думати, взялася сама до рятунку. А мала вона лише один спосіб на це, — віддати її за Антона. Галя була надто зламана, аби могла противитись. Тай що ж вона мала робити? Лишилася старою дівчиною? Носити якби провину власний свій вік? Бути вічно предметом злосливих уваг і насмішок, вічно даватися манити зрадливим надіям? Терпіти пониженні й услугувати ціле життя своїм, яким тяжко було жертвувати по кілька-десять левів? Не мати ніде власного кута, приміщення, що не називалосьби тягарем або ласкою?...

Галю опанувало дивне почуття. Вона хотіла була кудись піти, загубитися, забути про світ і людей... Хотіла би пропасти, як у народній казці западистися під землю, і сковатися за двері місяцевої, або морозової мами! Там Антін не був би тим, що тут. Там не було б світових вимогів, нہ було би різниця стану, образування; там стояла б проти него не як любої людини, але там, переможена його любовю, вона віддалася би йому без ніяких інших побічних оглядів. Але тут на землі, тут інші ракунки! Переломити всі пересуди, відвіннути від звичаїв, з інотрими, коли не вдійності, то в снах своїх жилося, бути покиненою тими, що може з завистю споглядали на тебе — о, то не так легко!

Щоб жінка могла понад те все піднятися, на те мало залибитися, на це треба би з любови шаліти. А тут про любов і мови не було.

Ах! Як тяжке таке життя на світі! Гадки як чорні змії тислися в голову, вертіли мозок, роздирали Галине серце.

Завтра!... І раптом з дна її душі виринув образ, який вона раз бачила й що вразив її свою красою та правдою: Посеред великої та пишної кімнати стояла в обіймах молода пара. Вельон, що спадав з її голови й довга біла сукня свідчила про щойно відбуту шлюбну церемонію. З якою любовю й вірою простягав вона до нього руки, з якою ніжністю він пригортає її до своїх грудей і складає на її чолі гарячий цілунок! Ніщо не може рівнатися блескові іх очей і щасті тої хвилі. Вони — живі поеми життя, і ні один поет не всілі віддати їх з тиха прошептаніх слів: "Ми нарешті самі!"

Тепер ця розкішна тема її думок затягла вічну жалобу, і сирітська доля заломила руки.

Завтра в цей час вона залишиться з тим, з яким до гробу зважеться життям, але які ж інші будуть ці думки й почування. Все, колись дорогое й сподіване, треба буде: хоч із гнівом і болем, віддати в жертву невмілим долі. Даремно вона ствралася зм'ягчити цю долю, даремно ковтала до дверей щастя й любові, даремно споглядала в країни того раю! Люде безмилосердно відвернулися від неї і кинули її на дорогу лиши кусник сухого хліба.

Мати ще не спала, коли Галя вийшла з хати. Довго вона чекала на доньку, і тяжкі і невеселі думки мучили її голову й наболілу грудь.

Не з таким серцем хотіла бачити свою доньку під вінцем, не такого щастя бажала вона для своєї дитини.

Щастя? Надія? То давно пропалі мрії. Завмерли вони разом зо смертю батька її нещасних дітей і лягли з ним разом до гробу.

Глибокі зітхання довго переривали нічну тишину, а гарячі сльози продиралися через замкнені сном повіки.

Слабе прозоре світло заглянуло в вікно. Вона проснилась, протерла очі і глянула на постіль доньки. А доньки ще не було в хаті.

**

З цвінтартного горба сходили дві жіночі по-

статі. Ішли тихо, спустивши голови, як дві заламані билини і лише дрібне ріща хрестіло під їх ногами. Краса ранка не промовляла до їх душі, а здоровий холод переймав дрожжю. Із хорца випорхнула пташка, захиталась на довгому прутіку і зацвірінкала. Повернула маленьку головку, глянула одним оком на небо, другим на землю, глянула на жіноч, ударила крильцем і вернулась назад до люального гнізда, до милого друга, що гойдався на довгій галузці. Мала пташинна любувалася природою, зазнавала любові і щастя, тішилась життям.

А обі жінки — чи також тішилися життям? Чи то були сльози любові, щастя і втіхи, що текли по їх блідих замучених лицах?....

Принцеса Єлизавета, британська престолонаслідниця зі своїм чоловіком, князем Філіпом. Вони прийдуть осінню на відвідини до Канади. Уряд Канади вже почав робити відповідні приготовання до їх зустрічі. Є можливості, що вони відвідають також Америку.

НЕ ПЛИВЕ СУПРОТИ ВІТРУ ЗАПАХ ЦВІТІВ
І КАДИЛА, — АЛЕ ЙДЕ ПО ВСІХ УСЮДАХ ДОБРА СЛАВА, ДОБРІ ДІЛА.

Іван Франко

ЛЮДИНА ЧАСТО ЖАЛУЄ, ШО ЗАБАГАТО ГОВОРІТЬ, АЛЕ РІДКО ЖАЛУЄ, ЯК ТРИМАС ЯЗИК ЗА ЗУБАМИ.

Д-р Томас Фуллер

ЩАСЛИВО ЗАМУЖНЯ ЖІНКА є ЛІПША ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ,
ЯК СОТКИ КНИЖОК НА ВИХОВНІ ТЕМІ.

Вашінгтонське Бюро подає, що для заощадження часу робітників у воєнній індустрії скоро будуть готові до вживання таблетки, які не треба буде заживати в приписаний лікарем час. Вистарчить тільки піннути одну нараз, а в шлунку будуть виділятися з неї приписані дози точно в означений час.

Шпигуна легко пізнати по тім, що він ніколи не має гумору — подає Вашінгтонське Бюро. Комісія Атомної Енергії ствердила, що майже всі робітники, які не є лояльні своїй державі, звичайно не мають гумору.

В Нью-Йорку вітали недавно представники "Комісії Д-Пі" з великою парадою 250.000-нього "Д-Пі". Був ним українець з Волині, Володимир Голубів, що прибув до Америки разом з дружиною і трьома донечками. Між представниками Комісії був також представник Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету. Родину Голубових щедро обдаровано, а американська преса присвятила тій події багато місця й уваги.

На 7 липня ц. р. відбувся в рамках З'їзду ОДВУ XIII З'їзд Українського Золотого Хреста в приміщенні Американсько-Українського Клубу у Рочестер, Н. Й. Головою Українського Золотого Хреста обрано п. Анну Гладун, містоголовою п. Павлу Різнику, секретаркою п. Міру Повх, а фінансовою секретаркою п. Дарію Бойдунік. Предсідником З'їзду ОДВУ був п. Василь Попович.

На 17 червня ц. р. відбулись піврічні збори Екзекутиви Союзу Українок Америки. Поза діловими справами присвячено багато уваги журналові СУА "Наше Життя" та акції збирання одягу Комітетом "Мати і Дитина".

Молода, 29-літня Марія Марківд, колишня управителька фризієрського заведення, а тепер мати і господиня дому, через тім років була тайним агентом Федераціального Розвідчого Бюро у Ва-

ВСЯЧИНА

шінгтонській комуністичній партії, до якої вона вступила 1943 року і тільки через лихий стан здоров'я мусіла її покинути 1949 року. За той час вона вспіла передати Бюрові багато комуністичних тайн і ніразу не вдалося комуністам її на тому проловити.

Через п'ять тижнів російська трупа артистів обіїдила Італію з концертами і танцями. Вкінці італійський уряд пригадав членів советській амбасаді, що візи для згаданих артистів скінчилися, після чого советський амбасадор попросив о продовженні візів для трупи. Добре, відповів італійський уряд, якщо тільки Москва згодиться, щоби в заміну італійські артисти, без різниці іх політичних переконань, переїхали з концертами по Советським Союзі. Очевидно, на те відповіді не було. Москва як води в рот набрала, а червона преса ще й подала, що ця заневага советських артистів є рівночасно наругою над культурою. Залишаючи Італію один з членів музичної трупи заявив, що італійський уряд є дуже неосвічений.

Цього року минуло 100 років від виникнення першої машини до шиття. Винакідником був механік Ісаак Зінгер з Бостон, ЗДА.

Нічні сорочки знову в моді. У Британії сконстатовано факт, що 90 відсотків жінок воліє нічну сорочку до спання чим досі загально поширені піжами.

У Швеції винайдено новий лік на туберкульозу, званий прототин. Його тільки що випробовують у клініках, але виглядає, що це найкращий досі винайдений лік, що вбиває туберкульозні бактерії.

Канадійські лікарі мають в пляні зорганізувати загально-красчу

медичну опіку для родин на тій самій основі, на якій існує провінційна медична служба, себто за невеликою оплатою громадян. "Ми хочемо дати мешканцям Канади найкращу в світі лікарську опіку" — сказав д-р Мек Налті на конвенції Канадійсько-го Медичного Об'єднання.

З рамені Осередку Української Культури і Освіти відбувається у Вінніпегу дванадцяті з черги Вищі Освітні Курси при Манітобському Університеті. На Курсах викладають українські кваліфіковані учителі.

Недавно відвідала комуністичну Корею, благословлена Москвою делегація, очолювана жінкою з Віндзор, Онт., п. Родд. На її односторонні заяви про мінімі "звірства" Об'єднаних Націй відповів Лестер Пірсон, канадійський міністр закордонних справ: "ніякі слова не можуть перебільшити її злобної поведінки. Вона не говорить нічого більше, як канадійські комуністи, що перебувають вдома".

Голивудському українському акторові Іванові Годжкові і його дружині, Анні Бекстер, яка рівною є одною з визначніших голивудських акторів, народилась донечка.

Існують різні теорії про походження назви "Канада" та найбільш логічним поясненням є те, яке виводить цю назву із слова "каната". Індіанські племена Іроква та Гурон вживали цього слова на означення малого містечка або сільця.

Цього року припадає 60-ліття поселення перших українців-імigrantів у Канаді. З цього приводу з'єднані в КУК українці заплянували на місяць вересень відповідні святкування, в яких візьме участь прем'єр Канади, Сен Лоран.

Під час святкування 250-ліття міста Дітройту в Америці, відбулась на фестивалю коронація королеви краси міста Дітройту на ювілейний 1951 рік. Королевою вибрано Павлу Гугепік, яка походить з українського роду. Місцева преса помістила про неї обширні вісті й світлини.

ВЕСНЯНИЙ ПРОМІНЬ

ДЛЯ НАШИХ ДІТЕЙ

Дорогі Діточки!

От і ви вже на вакаціях! По важкій шкільній праці вам належиться відпочинок. Збирайтесь разом із своїми друзями та ідіть до парку чи до ліску на прогульку. Там на свіжому повітрі забавляйтесь, а де є близько озера чи ріка, та купайтесь, вчіться пливати, тільки все це робіть дуже обережно, під наглядом старших, щоби, не дай Боже, не втопитися.

Та сама забава хай не буде вашою одиночкою розвагою. Добра книжка прочитана на свіжому повітрі принесе також багато користі і задоволення, тільки старай-

тесь, любі діти, читати українські книжечки. Коли Ви їх не маєте, так попросіть матусі чи батенька, щоби вам їх купили в українській книгарні.

Поза забавою і читанням українських книжечок, ще не забудьте бути услужними своїм родичам. Помагайте їм у хатній чи другій праці. Поможіть і їм мати вакації.

Коли так будете поступати, тоді напевно виростете на гідних і бажаних синів і дочок своєї Батьківщини.

Ваша Редакторка.

ІВАННА СИРОТИНСЬКА

Свято-Йванська Легенда

У старого діда Сидорка стільки й утіхи на старі літа, що двоє внучат, Дмитрусь і Гануся. Ім то нераз він любив розказувати казки чи події минулого.

Одного гарного вечора, на початку місяця липня, сидів дідуся Сидорко перед хатою, а коло його Дмитрусь і Гануся.

Діти не просили в дідуся казки, бо знали звичай старого, що він, коли дуже задумастесь і мовчить, немов собі щось пригадує, то зараз сам лічне щось розказувати. Тому діти мовчали і ждали, а дідуся уп'ялив свої очі в якусь одну точку безмежньої темряви і злегка потрясав головою.

Втім малій Дмитрусь прокинувся, схопив діда за рукав і наляканій крикнув: "Дідуся, що це?"! . . . А он де друге і треТЬе . . .

Перед їх очима миготіли якісь маленькі світла і підносилися вгору, то знов спускалися в діл.

"Не бійся сину, це свято-йванські мушки" — сказав дід, прокинувшись із задуми.

"А чого це вони так світять?" — спітала Гануся.

"Бо це божі іскорки. . . ."

"Чому ж вони так по землі буяють?"

"Пождіть діти, а я вам скажу, звідки ті божі іскорки тут, на землі, взялися".

"Було це давно, дуже давно, буде вже більше як шість соток літ, як нашу рідну землю навістило страшне татарське лихоліття. Татари — це було монгольське плем'я, азійські дикуни. Страшною хмарою йшла татарська орда, ватагами розбрілася по всій землі та палила й иницила все, що попало, а людей вирізувала та брала в полон. Усі люди втікали перед ними та скривалися по лісах та дебрах.

В одному селі на Вкраїні недалеко ліса стояло небагате житло. Там жила вдовиця з двома, як оце ви, малими дітьми, хлопцем і дівчинкою. Вдова з дітьми жила на самоті так, що не знала, що діялося в світі. А коли відгук татарських вістей долетів до її хатини, вона, не думаючи довго, залишила діти, а сама пішла до найближчого села, щоб дізнатися дещо від людей. Та в недобру годину залишила мати своїх дітей — одиноке, що їй в світі було найдорожче. Бі-

долашня вже більше не вернулася до них. У селі не було ні живої душі, всі повтікали, скоронилися по дебрах, де вороже око не могло їх доклянути. Вдову огорнула страшна розпуха. Вона, немов божевільна, кинулася вертати, та тут перейняла її ватага татар, а що дальше з нею сталося — Бог тільки знає.

Діти довго ждали матері — та вона не верталась. Вже сонце спускалося до заходу, а її не було. Вони ще маленькі були, то й так боялися, а до того думка про страшних татар збільшувала їх жах. Так сиділи вони в вікні, пригорнувшись до себе, і ждали в надії, що незабаром вернеться їх мати. Вже сонце зайдло і настав вечір та матері годі було діждатися. Зате з північної сторони, куди саме пішла їх мати, завважили вони червону, вогненну луну на небі. Хоч маленькі були, то зрозуміли, звідки ця луна, якої досі ніколи не бачили. Це татари запалили недалеко села. Вони вже тут близько. Щож сталося з їх мамою? Що піchnуть тепер вони — маленькі? До кого ж ім тепер звернутися, в кого благати помочі, рятунку?... Та й гірко заплакали...

Втім пригадали собі, що недалеко від їх житла, при бітій дорозі, висить на дереві Христове розп'яття. Туди, бувало, водила їх матуся ще маленьких і молилася з ними за покійного тата. Казала матуся, що той Христос кожну молитву вислухав, навіть звала його чудотворним. Діти зраділи, що прийшла ім відрадна думка, а рівночасно вагалися, бо ану ж татари стріньуть їх на дорозі і повбивають. “Та годі, — каже старше. Ходімо скоронити Його у себе. Коли ми Його спасемо, то й Він нас спасе.”

І вони, пібравшись за руки, пішли в ліс. Була прегарка місячна ніч; саме ніч святого Івана. Було тихо, тихесенько, хоч маком сій, тільки де-не-де перекликувалися нічні пугачі, а їх голос лунав у далекому просторі ліса. Діти відшукали хрест, припали до нього та дрижачими устами стали лебедіти: “Христе! Ми прийшли скоронити Тебе, спасті від лютого ворога, бо не можемо оставити Тебе на поталу злющому татаринові та молимо Тебе, спаси Ти нас і нашу матусю. А коли ми негідні Твоєго змилування, то бодай освободи нашу землю від страшної татарської язви. . .” Ще раз пригорнулися до хреста, поцілували скривлені стони, зняли легко з дерева і понесли до дому. Перед самою хатою завважили, що вогніна луна стала ясніша, як була, а до їх ушей долідав відгомін якихсь пів-людських, пів-диких голосів. Вони мерцій побігли до дверей і не думаючи довго, зійшли в підземну муровану півницю, що стояла біля хати. Гамір змагався, а згодом далися чути зовсім виразні поодинокі голо-

си. Татари були вже близько. Діти пригорнулися кріпко до хреста і перестрашенні очікували смерті. Татари були вже в них на подвір'ю. Діти нічого не знали, тільки чули над собою якийсь крик, стукіт, метущину, щось затріщало, задудніло, а потім годі вже було розрізнати поодинокі звуки, все злялося в одно гудіння над їх головами. Це горіла їхня хата. Татари, побачивши пусту хату, запалили її по своєму звичаю, а самі вернулися в ліс, де розложилися табором та швидко позасипляли. Вдовина хата горіла довго, а коли полум'я знялося в гору, подув сильний вітер і поніс іскри в ліс, де очувала ватага татар. Ліс зайнявся швидко так, що нічна сторожа не успіла їх розбудити і татари не змогли спастися. Пожар був страшний. Всі татари найшли в ньому смерть. Три дні горів ліс, три дні гуляв вітер та метав вогнем. Іскри літали високо понад вершками дерев, а потім щось дивне сталося. . . Вони зблилися в одну масу, знялися ще вище, обернулися кругом себе, покрутилися над руїною, яку оставил татари, піднеслися високо аж до неба, до самого Бога, та зложили скаргу на лютих татар.

Діти з хрестом спаслися, тільки матінну утратили.

Щоб увіковічнити пам'ять великого діла, Бог оживотворив ті іскорки та розсіяв їх оцими світчими мушками по всій землі. А що ця подія стала в ніч святого Івана, народ називав їх свято-іванськими мушками.

Від цієї пори вони рік-річно рясно освічується і вікі світитимуть погідними вечорами місяця липня, а найкраще освічується вечір святого Івана — закінчив своє оновідання дід Сидорко.

ЗАГАДКА

Перше, друге, третє —

Співак витягає,

А перше і третє

Є як вода грас.

Все разом узяте

Це прикраса поля,

Росте теж в городі

І зоветься як?

Чорний котик

Прийшов до мене котик
І вискочив на стіл.
У настрої веселім
Замуркав що є сил.

Обнюхав пензлі, фарби,
А чорний каламар
Торкнув з легенька лапкою
Ta й ліг на мій бювар.

У весь такий маленький,
Так дрібно торохтить,
Немов біжить струмочок
По камінцях — хить, хить.

В чорненькій кожушинці,
З біленським комірцем,
Побавитись він любить
З м'ячем і панірцем.

Із лапок аксамітних
Білють пазурки.
То є жахлива зброя
На мишаці шкурки.

“Мур-мур” заводить котик,
“Я хочу молочка,
Сметанки не відмовлюсь
Ta й рибки із сачка.”

— Чого, бач заманулось
В обставинах сумних!
Ти хочеш лакоминок
Знадто дорогих!

Ну, ти собі помуркай,
Голівонько пуста,
А я про тебе донці
Писатиму листа.

На мене він поглянув,
Неначе зрозумів
Мою таку пораду
І від мене далі сів.

А потім спинку вигнув,
Разочок позіхнув,
Колачиком згорнувся
І солодко заснув.

ІІ

Щовечора виходжу
На двір я посидіти,
Коли вже все затихне,
Поснуть дорослі й діти.

Виходить теж зі мною
Мій котик на гуляння
І зразу ж починає
Своє він полновання.

На кого ж, замитаєш,
Звірятко це полюс?
На мотилів, комахів,
Іх льот його хвилює.

І ось на тлі зеленім
Немов онука чорна,
Він скаже так високо,
Кумедно і моторно.

Так бавиться аж поки
Не вчує голос мами,
Що поспіша до сина
Веселими стрибками.

Несе смачну вечеру
Малому пустунові,
Блищає очиці в неї
Наче гудзики нові.

Зачувши голос рідний,
Мій котик заніміс,
А потім що є сили
Чкурне на зустріч мрії.

(Про минуку завжди дума,
В піснях своїх муркоче,
А бавиться, все ніби
Зловити мишку хоче).

Із маминого рота
Він мишку вириває
І носиться вже з нею
По всім дворі й сараю.

А мама прослідкує
Поки ночне він істи,
І знов біжить до клуні,
На лови щоб засісти.

А він звечеря мишуку
І мистється ченченько,
“М’яв, м’яв — тоді до мене —
“Чи спать підем швидень-
[ко?]”

— “Ходім!” — Я йду до хати,
А він поперед мене
На ліжко — скік! і зразу
Замуркає шалено.

А потім буде мякать
Поки не роздягнуся,
Ного не приласкаю
І в ковдру не вгорнуся.

А тільки ляжу, зразу
Почне плигати по ліжку,
Немов би сам “тигр” лютий,
А я його за ніжку.

Та їй покладу на ковдру
— Лежи, поганий коте,
Бо вижену із хати,
Опинешся під ганком.

На дворі кози ходять
Рогаті й бородаті
Ta ще й страшні собаки,
Як ведмеді кудлаті.

А коні хоч нуждені,
Та все ж колита мають,
Приб'ють тебе до лиха,
Під мостом поховають.

Мій котик це зачувши,
Немов порозуміша,
І стане поміж нами
Розмова лагіднійша.

В захваті молодечім
Він починає співати,
А я йому за вушком
Легенько ласкотати.

Він ще поковерзус,
Попікрябається трішки,
Замурка далі тихше
I . . . сињаться йому мишки.

Ю. М.

Родина бобрів

(Продовження)

Довго вони ще бавилися, плюскали своїми хвостами, поринали аж на саме дно озера, поки врешті перемучені вилізли на берег.

Обтріали свої кожушки від води, і щоб трохи відпочити, сковалися під порохнивий пень великого, давно вже мабуть поваленого дерева. З під нього вони дивилися, як червоне, кругле наче млинове коло, сонце лягало на відпочинок за темні вершки гір.

Все немов вимерло навколо, тільки ледві чутне муркотіння струмка порушувало тишу.

Два маленькі бобрики закрили очі й заспали солодким сном. Коли Довгохвостий збудився, на небі було повно зірок і він із зацікавленням дивився, як вони чудесно блищають в чистій водичці озера.

Він вже зовсім проспався і був дуже голодний.

Піднявшись трошки, він обережно штурхнув носом сплячого Плюскача й сказав тихо: "Пора вставати!"

Плюскач налякався: "Що сталося?" спитав він крізь сон ще. "Вставай, — нам нарешті треба поговорити про дальшу дорогу, про річку. Ти ж так само мандруеш до неї. Правда?"

"Я не знаю, куди мені піти — відповів Плюскач. Я знаю тільки, що далеко мені ще. Всі бобри з моого озерця пішли в мандрівку. Ми всі разом вибралися після вогню. Тільки я дорогою трохи змучився, ліг під дерево спочити й заспав. А вони мене залишили. Вірю, що мені вдастся їх знайти."

Він підвівся й лініво прогнувши сказав: "Я дуже голодний, а ти як?"

"Я так само! — відповів Довгохвостий. Я ів востаннє ще в нашому озерці. А це вже давно. Дорогою, правда, зхрумкав пару, водних травок, листки від лелій, та це дуже мало. Ходім осьцим струмком — може щось найдемо."

Враз він урвав. Темнотою проривався ясно якийсь звук. І малі бобрики перелякано принишкли.

"Це койот"*) — зашепотів Довгохвостий. "Слухай!....."

Вони знов почули голос. Цим разом вже блище. Ім стало страшно і вони запхалися в найтемніший куток свого сковку.

Койот! Не вперше вони чули його го-

лос. Хоч ще зовсім молоді та знали вже, яка небезпека їх чекає. Нема хитрішого й підступнішого звіра над койота. Ніхто не вміє так майстерно, тихо й настирливо гнатися по слідах своєї жертви, аж поки її таки не злапає.

"Що нам робити? — зашепотів перелякано Плюскач. Він знайде наш слід над струмком і прибіжить аж сюди."

"Мусимо сковаться у воді, сказав Довгохвостий. Ми мусимо перед ним втекти, так як ми втікали перед вогнем на саму середину озера."

Вони з поспіхом вилізли з криївки і погнали що сили в озеро.

Довгохвостий боявся більше голосу койота чим вогню. Бо тоді він був у рідному озері, з батьками. А тут він сам, зовсім сам.

Вони пливли тихо під водою, аж дійшли до місця, де думали, що їх койот не побачить. Подалі від своїх слідів, на березі та добре заховані від ока ворога.

Тоді якраз місяць виглянув зза темних гілляк дерев.

Довгохвостий побачив берег, побачив своєого нового друга Плюскача, як він обережно висовує голову з води. Він хотів крикнути, але чомусь не крикнув. І це було шіле щастя. Бо в цій самій секунді на березі озера з'явилася постать. Як тінь пробіг койот, насторожився, щоб кожний, найменший звук злапати.

Ніс тягав майже по землі, біг зворушене то сюди то туди.

Довгохвостий навіть дихати не відав-жився. "Койот попав на наш слід, що ж то буде?" — подумав він.

Койот тимчасом бігав нервово по березі. Погнався просто до сковища, де ще недавно сиділи Довгохвостий та Плюскач. Іх нема. Койот розчаровано завив, побіг знов назад до води, і довго ходив понад озером, сердито гаркаючи.

А Довгохвостий сидів у своїй криївці тихо-тихесенько і спостерігав.

Врешті койот побачив, що над озером тиша, що нікого нема й сліди щезли коло води — і відійшов.

Аж тоді Довгохвостий легко зідхнув. "Плюскач, Плюскач! Койот вже відійшов" — закликав він радісно.

Переказала Леся
(Далі буде).

*) Північно-американський степовий вовк.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНОК КАНАДИ

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ ОУК ЗАХІДНЕ ТОРОНТО

ВІДДІЛ ОУК У ЗАХІДНОМУ ТОРОНТІ

Сидять з ліва до права: пп. С. Романик, Р. Бойко, Гонта, С. Савчук, Е. Даниляк, М. Нечівка, Е. Прибитківська, Кучер. І-ший ряд, стоять: пп. Романюк, Бундза, Дублянська, Кревецька, Стангрет, Хрущ, Антонюк, Чабан, Безкоровайна. 2-гий ряд: пп. Лазор, Полянська, Блаженко, Шелюк, Бартошик, Лозова, Борковська й О. Марко.

15-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОУК

Дня 14 квітня ц. р. Організація Українок Канади Західного словила радість з приводу того, що відсвяткувала 15-ліття що діждалася нагоди відзначити існування ОУК.

Вечором тієї ж днини в прекрасній зали, вщерть виповненій делегатами та членством УНО, МУН, УСГ і гостями з міста Торонто й околиць, по-голосурила містоголова ОУК, пані Гонта, що зворушливими словами привітала численних присутніх.

В дальших словах п. Гонта ви-
стути локрили рясними оплес-
ками.

Подякувавши за честь й привітавши гостей, пані Даниляк по-
перший пройдений етап так важкої праці для українського жіноч-
тва Західного Торонто. Кінчуючи свого слова, пані Гонта зложи-
ла окрему подяку голові Відділу женін в камірені українського
ОУК, п. Даниляк, який на знак народу і членства ОУК. Після мо-
чався імпозантний бенкет, який пошанні і призначення за її працю літви п. Даниляк попросила го-
сподарки містоголова ОУК, пані в ОУК від імені всього жіночтва стей до вечері, за якою привіта-
ла всіх делегатів і відчитала прими привітала численних присутніх. Зворушливий момент, вловні вітальні телеграми, що наспілі
заслужений панею Даниляк, при-
від ЦУ ОУК, КЕ УНО, КУ МУН,

Містоголова ОУК, п. Гонта, декорує квітами голову Відділу ОУК у Західному Торонті, п. Єлісавету Даниляк та передає їй скромний дарунок.

ГУ УСГ та від Преосвященого своїх плечах тягар організації-Епископа Максима Германюка.

Відтак приступлено до відзначення активних членок Відділу голітню працю. З жалем довідаємося, що через 15 років несли на лісі присутні, що перша організація ОУК,

Теперішня знимка перших членок - основниць Відділу ОУК у Західному Торонті. Сидять зліва до права: пп. Голота, Степанія Савчук, перша пionерка жіночого руху у Східній Канаді, організаторка першої жіночої секції при УСГ в Торонті та основниця і 12-літня голова ОУК у Зах. Торонті, п. Нецівка, касієрка Відділу. Стоять зліва до права: пп. С. Романюк, довголітня господарська референтка, М. Шелюк, теперішня кольпортерка "Жіночого Світу" А. Дублянська та П. Леськів*).

*). При цьому, слідше подати прізвища членок, які, хоч не були основницями, але вступили в ряди ОУК 2-3 місяці пізніше і безпереривно несуть на своїх плечах тягар організаційної праці. Ними є: пп. Благієнко, Шкабарницька, Бундза, Чабан, Борковська, Куттер, Кревецька. Деякі з них мають вже за собою по 20 літ організаційної праці в жіночім товаристві ім. Лесі Українки, що існувало при "Просвіті" а яке потім злилося з ОУК.

заторка ОУК, п-і С. Савчук, яка до останньої хвилини працювала над приготуванням цього ювілею, напередодні цього свята захворіла та не зможе радіти успіхами своєї праці.

З черги покликала до слова п. Даниляк секретарка ПЕ УНО, Андрія Горбача, котрий, передаючи привіт від ПЕ УНО і Братніх Організацій Східної Канади, торкнувся основної ідеї, на якій базувалася праця ОУК, ідеї українського націоналізму, та закликав до дальшої активної праці, а зокрема звернувся з закликом до тих новоприбулих, що стоять осторонь наших організацій, із закликом включитись в наші ряди.

Дальше промовляли: делегатка від ОУК в Ошаві, пані Лахман, від ОУК в Гемилтоні — пані Ольхова, від Союзу Українок Канади — пані Гаврилюк з Торонта, від Ліги Українських Католицьких Жінок — пані Залузька. Від ОУК Торонто-місто привіт зложила голова Відділу пані Заяцева. "Радію, заявила п. Заяцева, що ваша праця увінчалася таким великим успіхом. Ви, членки, вже неодна маєте сиве волосся, ви змучені працею, яку віддаєте для тієї ідеї, що за неї згинула наша патронка Ольга Басаробова. Ви служили українській справі чим могли. Ви привозили своїх маленьких дітей до тієї залі, де вони сиділи у візочках, чекаючи поки закінчиться проба хору чи вистави. Діти плакали, одначе ви терпеливо зносili все, знаючи, що ваша праця для України. Кожний зібраний тяжкою працею центру ви слали там, до Краю, на поміч визвольній справі. Ви все віддали, всі вигоди і мрії, бо ви вірили і вірите, так як вірить увесь наш народ, у нашу остаточну перемогу. Правуюте ж і надалі так, а на поміч нехай стають і ті наши сестри, що оце недавно спинились між нами, щоб одним гуртом дальше і ще краще вести нашу працю для нашого народу і Батьківщини". Віддаючи на закінчення пошану пionеркам ОУК Західного Торонто, п. Заяцева попросила присутніх встати з місць та відспівати ювіляткам "Многая літа".

Слідували дальші привіти: від УНО Торонто-місто привіт зл

жив голова, п. Іван Кавун, від Філії УНО Гемилтон говорив п. Мальчик, а від Філії УНО Ошава вітав ювілятів п. Паманець. Дальші привіти зложили: від Філії УНО Західне Торонто — п. Теодор Стангрет, від Української Стрілецької Громади ч. 1, в Торонті — голова, п. С. Теребуш, від КУ МУН і ПУ МУН — 2-й містоголова КУ, п. Я. Білак, а від МУН Західного Торонта, панна Мирослава Нецівка.

Кінцеве слово виголосив Всч. о. Гординський, закликаючи приявних стати лицем до Рідної Землі, задержати рідний звичай, виховати дітей на добрих українців і нести поміч Україні, та міцно держати прапор національної свідомості і боротьби до того часу, поки поневолена Україна не скине чужі окови. Закликаючи до солідарної співпраці всіх українців, він навів слова великого нашого Митрополита А. Шептицького: "Будь вірний українській Церкві, чи то православний, чи греко-католицький — а будеш добрим сином і донькою Неньки-України". Заля, вщерть набита українцями, уважно слухала о. Гординського, хоч була вже недалека північ. Закінчив своє довге слово о. Гординський словами українського каменяра, Івана Франка: "Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоять, що за долю міліонів мусиш дати ти одіві!"

На закінчення членки подарували голові ОУК, пані Даниляк, пам'ятний дарунок, а пані Даниляк подякувала присутнім, що так велично вшанували 15-літній ювілей ОУК.

А. Горбацио

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ ОУК ЗАХ. ТОРОНТА

Продовженням програми святкування 15-літнього ювілею ОУК у Зах. Торонті був величавий концерт, який відбувся 15. квітня ц. р. в залі УНО. Концерт відкрито піснею-молитвою "Боже Великий...", яку відспівав хор ОУК. Опісля довголітня скретарка ОУК, п. Р. Бойко, виголосила вступне слово, висловлюючи радість, що широкий круг громадянства розуміє і оцінює творчу працю зорганізованого українського жіноцтва Зах. Торонта та Верес.

Хор Відділу ОУК у Західному Торонті під дир. п. Е. Прибітківської. Стоять з ліва до права: пп. Лазор, С. Романік, Борковська, Полянська, Дублянська, Гонта, Е. Прибітківська, Романік, Безкоровайна, Бундза, Кревецька, Антонюк. Не присутні на знімці пп. Кучер і Хруш.

П. Е. Даниляк, голова Відділу ОУК у Західному Торонті, разом з м.-головою п. Гонтою декорують квітами основницю Відділу і кільканадцятилітню голову ОУК, п. Степанію Савчукову та передає їй дарунок від членок Відділу ОУК.

нок вступати в ряди організації. Промову виголосила основниця. Слідуючими точками були: ця Відділу ОУК у Зах. Торонті, мандолінове сольо п. Коваленка теперішня голова ПУ та містоголова супроводі гітари п. Бовкуна та лова ЦУ ОУК, п. Степанія Савчук, виконані відомої скрипачки чук. Вона згадала про всю працю п. Степанчук безсмертне "Аве Відділу від самого початку його Марія" Шуберта, яка на бажання оснування аж до сьогодні. Пригадали публіки заграва ще й "Вальс" дала часи нашої державності, по-Штравса. Акомпаніювала їй п. тім її упадок, а з тим і трагедію українського народу та причини

української політичної еміграції. Перші наші народні працівники в Канаді це переважно стрілецтво української армії, яке дало почин організованому життю, організуючи УСГ, при якій створилася згодом і жіноча секція, яка відтак стала зав'язком сьогоднішньої жіночої організації ОУК, що повела й веде акцію національного освідчення серед широких мас українського жіночтва. Відділи ОУК допомагали чоловікам в національній праці та виховували молоде покоління на свідомих українців. Дальше п. Савчук вказувала на заслуги деяких членок, як от п. Романик, що тричі брала участь у конкурсах "Нового Шляху". Свою промову закінчила п-ні Савчук словами: "Дух нашої патронки Ольги Басаррабової і героїчні борці славної УПА кличуть нас не забувати Рідної Землі та помагати всіми силами Україні. А брати, що під кнутом люципера Сталіна мусять мовчати, молять і кличуть нас заговорити за них перед вільним світом..."

Після промови п. Савчук, та перішня голова Відділу п. Да-ниляк, припиняла її китицю рож та зворушливими словами подякувала їй за невтомну працю для загальної справи і побажала ще довгих-довгих літ прожити в здорові та діждатись воскресіння України. З черги містоголова, п-ні Гонта, вручила п. Савчук

скромний дарунок від Відділу співала своїм ніжним сопраном в ОУК Зах. Торонта.

Після перерви хор під диригентурою п. Е. Прибитківської відспівав в'язанку народних пісень. Ця точка була несподіванкою для глядачів, бо це перший раз в історії Зах. Торонта виступив жіночий хор ОУК і співав так гарно, що оплескам не було кінця. Слідуючою точкою було мандолінове тріо у складі: Е. Прибитківської, п. Коваленка і п. Бовкун, які відіграли в'язанку народних пісень, укладу Недільського. Відтак п-ні В. Бундза від-

справила своїм ніжним сопраном в супроводі мандоліни "Гандзю" та "Ой там у Вільхівці", збираючи заслужені оплески.

Слідувала остання точка програми на тлі мистецько прикрасою сцени (українському килимі — прибраний рушниками портрет патронки ОУК — О. Басаррабової, по боках — синьо-жовті прапори, зелень і цвіти, та ювілейні дати "1936-1951", по середині сцени, на всю її височину — арфа з квітчастих гірлянд із семи золотими струнами — декорація до поезії Л. Українки "Сім Струн"). Під звуки настроєвої музики декламували твори великої української поетеси п. О. Да-ниляк ("До Тебе, Україно"), п. Полянська ("Реве, куде дібровонька"), п. Кревецька ("Місяць ясненський"), п. Бойко ("Фантазія"), п. М. Нецівка ("Лагідні весняні ночі") та п. Романик ("Сім Струн").

Концерт закінчено українським гимном.

Концерт, а зокрема мелодекламація віршів Л. Українки, залишили незабутнє враження у присутніх.

Честь і слава вам, жінки Зах. Торонта, що, не зважаючи на цілоденну працю, не спочиваєте, але працюєте і стоїте витривало на своїм пості та високо тримаєте синьо-жовтий прапор!

М.

Пл. Оля Да-ниляк, Полянська, Романик, Бойко, Кревецька і М. Нецівка, що брали участь у гуртовій декламації поезій Лесі Українки "Сім струн" на ювілейному концерті ОУК у Зах. Торонті.

Солісти п. Віра Бундза співає на ювілейному концерті ОУК Західного Торонта в супроводі мандолінової оркестри. Сидять з ліва до права: п-ні Коваленко, Е. Прибитківська і Бовкун.

З ПЕРЕДВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

В неділю, 22 квітня ц. р. приятелі та знайомі п-ва Долішних зійшлися до домівки Філії УНО на передвесільну несподіванку [шавер] для доньки п-ва Долішних — Петруся.

П-во долішні живуть тепер у Ст. Кетерінс, але досі вони довго жили в Західному Торонті, де Петруся родилася і ходила до Рідної Школи. І хоч відтак вона виїхала з родичами до Ст. Кетерінс, то часто відвідувала Торонто, і тому тепер так багато жінок і дівчат радо прийшли на влаштовану для неї несподіванку.

По врученні дарунків і смачній перекусці голова Відділу ОУК, п. Данилякова, попорсила до слова п. Савчукову, яка щиро привітала всіх присутніх, а молодятам побажала всього найкращого на їх новій дорозі життя. Свое слово закінчила вона закликом до присутніх, щоби зложили пожертви на пресовий фонд журналу "Жіночий Світ". Збірка принесла \$ 20.00, які вислано на призначену ціль. Щира подяка всім жертводавцям.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

На 6 травня Відділ ОУК в Західному Торонті влаштував спільне свячене. При столах гарно прибраних традиційною паскою та пісанками, засіли численні гости, щоб звеличити Свято Воскресіння Христового.

Свячене відкрила членка Відділу, п. Кревецька, яка покликала на предсідницю п. С. Савчук, що в свою чергу привітала гостей і попросила всеч. о. Філевича перевести молитву та посвятити великоліні страви.

В часі прийняття о. Філевич поділився з присутніми споминами з поїздки по Європі, яку він відвідав Святого Року 1950. Спомини пані Савчук вернули присутніх на рідні землі і дехто стер набігшу на очі слізозу. Учениця Рідної Школи Марійка Лазар відекламувала вірш, в якому відзеркалено життя наших братів та сестер на далекій батьківщині. Пан Стангрет, голова Філії УНО, звернув увагу на побажання Центральної Управи ОУК в журналі "Жіночий Світ", а п. Данилляк підкреслив значення та

працю нашої Організації та заликав присутніх до пожертва на організаційні цілі ОУК. Збіркою зайнілись членки Відділу. Відтак промовляв п. Білак, який підкреслив, що Воскресіння Христове дас нам надію і витривалість дочекатися Воскресіння нашої державності. Останнім говорив п. Вдович, котрий закликав до єдності та співпраці всіх українців.

Свячене закінчено слівом "Христос Воскрес".

О. М.

З ПЕВСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Панство Гонти справляли повесільну забаву для своєї донечки на 6 червня ц. р. При тій нагоді пані Прибитківська попросила присутніх зложить дар на пресовий фонд "Ж. С." Усіх пожертв зібрано на суму \$ 20.00, за що складаємо щиру подяку шановним гостям, а п-ву Гонтам і іх дітям бажаємо всього добра.

М. Шелюк

ТОРОНТО, ОНТ.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ОУК

Тих кілька слів про працю нашого Відділу ОУК в Торонті пишу як заходу для тих, що вирішили затратити віру в себе, в громаду і в цілу суспільність, що як та біблійна Марта, турбуються тільки своїм хатнім, недалеким.

Кожний з нас має свій маленький, особистий світник але не можна поринути в ньому, заховатись як за китайським муром і не брати участі в тому, що діється на широкому горизонті. Ми чайже не хочемо стати нацією егоїстів?

Маленька краплинка води, коли безпереривно паде на великий камінь — проб'є його. Так само кожна одиниця, своїм невеликим, може й незамітним, але постійним вкладом доброї волі та охочти в загальну структуру нашого щоденного сірого життя, здвигає той величавий моноліт, що має стати угольним каменем нашого світлого майбутнього. З таким підходом до справи, ми своїми скромними силами можемо добитись великих досягнень. Зокрема, Данилляк підкреслив значення та

ним, ясним, радісним фактором нашого суспільства, бо ми є матерями і від нашої моральної сили та вартості залежить сила і вартість цілого народу.

Ми, зорганізовані в ОУК жінки, маємо все це на увазі та, відриваючи дорогоцінні години від сну, спочинку і приємностей, робимо все, що можливе, щоб наложені на нас обов'язки виконати якнайкраще.

Від дня вибору нової Управи в нас відбулися два концерти, показ моди, розігравка срібла, курс писання писанок, весняний базар, спільне свячене та виведення гагліок в мистецькій обрібці.

Кожний новий етап нашої діяльності вінчається щораз кращим успіхом, бо ми ліпше пізнаємо себе, свої сили, здібності та можливості.

...Наприклад показ моди, влаштований у квітні ц. р., пройшов надзвичайно гарно і без закиду. Його зорганізовано під кличком здобути гроші на пресовий фонд журналу "Жіночий Світ". Гарно прибрана сцена, спеціальне підвищення для модельок, уміла музична ілюстрація, море світлі, море публіки склалися на перше незатерте враження тієї імпрези. (Про ту імпрезу вже був поміщений допис в "Ж. С.").

Не менш успішно і приємно відбувся курс писання писанок.

В гостиннім і симпатичнім дому п-ва Гультаєв зійшлися у великій кількості членки ОУК та запрошені гости. Не забракло теж і п. Заяцевої, нашої довголітньої голови та всіх інших членок Управи.

Курсом проводила п. Левцун, мистець у писанні писанок. Вона, гейби та стариння Пітія, похилялася над начинням з воском та фарбами і ніби вичаровувала на білих шиаралущах прекрасні, прецизні взори. Всі захоплено слідкували за її рухами, і в міру можливості старалися її наслідувати.

Вміжчасі наша мила господиня дому, п. Гультаєва, приготовила смачну перекуску і каву, після якої переведено збірку на організаційні цілі.

Свячене в УНО, як завжди, пройшло незвичайно гарно, в піднесеному настрою та при співучасті дуже великої кількості громадян. Не тільки самі члени

УНО, але і представники та гості майже з усіх інших організацій Торонто, околиць, ба й на віт з далеких Содбурів засіли в дружній згоді та святочному настрою до гарно застелених та прибраних столів.

Отець Бенеш посвятив страви і провів молитву, а господина Свята і голова Відділу ОУК, п. Заяцьова, широко-сердечно привітала зібраних. На обличчях у всіх можна було доглянути глибоку, ніби молитовну скученість, повагу, тихий усміх, і багато тури і смутку в поглядах. Кожний, мабуть, вітав думками на рідних землях, де його найдорожчі та близькі тільки думками святкують Воскресіння Христове.

У своєму слові о. Бенеш провів аналогію між Голготою Христа і Голготою нашого, многострашального народу. "Вірмо, що довершиться чудо — сказав він — і наша повита горем' Батьківщина воскресне до нового, повноцінного життя".

Дальше забирали голос: голова Будівельного Комітету п. Гірняк, почесний голова Української Стрілецької Громади, ген. Сікевич, голова УНО, п. Кавун, почесний голова УНО, п. Несторовський, голова Української Стрілецької Громади, п. Теребуш, голова Представництва Осередку Української Культури і Освіти, др. Матейко, голова МУН, п. Михайлівський, представниця Ліги Католицьких Жінок, п. Загребельна, членка Пров. Екзекутиви, п. Проців, бувший голова КУК, п. Гуменюк та директор Кредитової Спілки, п. Ситник.

Всі вони висловили свою невимовну радість із приводу Празника і, пригадавши наші давні звичаї та традиції, згадали тих усіх, що не з нами і тих, що десь там по лісах не великові дзвони, а брякіт зброй чують, а відтак подякували усому громадянству, що своїм зрозумінням супільно-національної справи та матеріальними пожертвами причинилися до здигнення Українського Національного Дому в Торонто, в якому повинні злитися в одне могутнє річище всі галузі українського громадського життя.

Свячене закінчено збіркою на сплату Українського Національного Дому в Торонто.

Bi-Ke-Ma

З ПЕРЕДВЕСІЛЬНОЇ ЗАБАВИ НА НАРОДНІ ЦІЛІ

В неділю, 13 травня ц. р. зійшлися до дому п-ва Шкарабанів в Торонто іхні знайомі й приятелі та членки ОУК і МУН на передвесільну забаву — "шавер" для п-ни А. Шкарабан і п. В. Зварича.

В часі забави містоголова ЦУ ОУК, п. С. Савчук повітала молодих від приявних гостей, вказуючи на активність так п-ни Шкарабан як і п. Зварича в рядах МУН. Завдячувасти це треба родичам молодих, які, самі будучи свідомими українськими громадянами, зуміли відіпити в серця своїх дітей любов і почуття обов'язку відносно свого народу.

А що забава відбувалася якраз в День Матері, бесідниця підчеркнула важку роль української матері, визиваючи при тому матерей виконувати свій обов'язок так як годиться свідомим, щирим українкам. Відтак вона візвала присутніх зложити жертви на сплату Українського Національного Дому в Торонто і пресовий фонд "Жіночого Світу".

Збіркою, якою зайнялися п. А. Теребуш і п-на Віра Коверко, принесла \$ 34.00. З того \$ 20.00 передано до каси Укр. Нац. Дому, а \$ 14.00 переслано на пресовий фонд "Жіночого Світу". Всім жертводавцям цирила подяка, а молодятам побажання щасливого життя і многих літ!

Членка ОУК

З РІЧНИЦІ НА ПРЕСУ

Панство П. С. Проців обходили п'ятнадцять річницю подружнього життя в суботу 2 червня ц. р. Близькі приятелі і знайомі не забули про цей день та зійшлися цього вечора до їх дому з побажаннями.

При цій нагоді вже не обійшлося без скромного прийняття, которым зайнялися п-ство Стемпковські і пані Анна Ковальчук.

В часі гостини вручено п-ву Проців на пам'ятку малий дарунок, а попри це переведено збірку на "Новий Шлях" і "Жіночий Світ", яка принесла суму \$ 20.00. Жертвували: \$10.00 панство П. С. Проців, по \$ 2.00 — Т. Стемпковські, М. Дунець, по \$ 1.00 — М. С. Онисько, А. С. Рабець, М. С. Скавінські, А. Ковальчук, В. Тимків, А. Кривольчук.

Як передові члени УНО і ОУК, панство Проців є добре відомі в Торонто з щирої праці на громадському полі, за яку належиться їм признання. З нагоди іхнього п'ятнадцятилітнього ювілею подружнього життя цією дорогою іхні приятелі і знайомі складають їм щирі побажання здоров'я і повного успіху в дальшому іх життю.

М. Д.

ПОДЯКА

Наша щира подяка паням: А. Михаловській і П. Зарака, котрі постаралися про милу несподіванку в день наших уродин. Вони запросили гостей до нашого дому, приготовили вечірку, гарно прибрали столи, а нас запросили на все готове. Дійсна несподіванка!

Нам надзвичайно мило було побачити таке велике число гостей, моїх дорогих членок, членів, сусідів і близьких приятелів. За це все, що ви зробили для нас, прийміть найщирішу подяку. Зокрема дякуємо щиренько паням, що приготовили вечірку: К. Гуменюк, П. Стефурак, Е. Штафірній, Г. Вишневській, Ю. Мельник, С. Лабі, А. Махіброді, д-р Козакові й дружині за китицю рож, п. Віра Сиріпчук за гарний торт і всім гостям за гарний дарунок. Моя подяка для всіх членок, котрі були зі мною цього пам'ятного вечора і тим, що не змогли прибути. Нехай Бог держить Вас всіх при кріпкім здоров'ю. Працюйте для добра нашої Організації і українського народу!

Андрій і Ольга Заєць

СТ. КЕТЕРИНС

З ПРИЙНЯТТЯ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "Ж. С."

Дня 19 квітня, завдяки старанням п-п. С. Піжицької, А. Власій та Ю. Паньків відбулася в залі Українського Національного Дому несподіванка забава для донечки недавно прибувших до Канади п-ва Петра та Зеновії Мельник.

На несподіванку прибули членки ОУК та іхні приятелі і знайомі, які радіючи щастям батьків, щедро обдарували донечку та побажали, щоби росла на потіху родичам, а Україні на славу.

При цій нагоді не забули і за до переведення збірки на організаційні цілі, у висліді якої вислали \$ 4.00 для "Нового Шляху". Щира подяка всім жертводавцям. Всім жертводавцям щире подяка.

* * *

Дня 15 квітня ц. р., завдяки старанням п. М. Непрілої, відбулося в залі Українського Національного Дому передвесільне прийняття для п. А. Кухаря та панни Петруні Долішної.

Бри цій нагоді на заклик п. Юстини Паньків зібрано \$ 9.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу". Всім жертводавцям щире спасиби.

Юстині Паньків

ВАЛ Д'ОР

СВЯТО МАТЕРІ

Заходом Відділу ОУК відсвятковано 20 травня ц. р. День Матері у Вал Д'ор. Вступне слово виголосив член Філії УНО, М. Гуменюк, з'ясовуючи працю і труд матерей у вихованні своїх дітів. Декламували: Іванка Стасів — "Снилось мені ясне сонце", М. Ключковська — "Мамцу кохана", С. Возняк — "Мати і діти", М. Гнатюк — "Рідна моя мати", Ромко Столярчук — "О, мамочко", Степан Ключковський — "До матері", Олесь Гнатюк — "Ненька Україна".

Дальше діти відспівали пісні: "А вже май", "У діброві при доилині" і "Багато сонця всюди". Реферат виголосив М. Андрусишин, а хінцеве слово мала голова Відділу ОУК, П. Гнатюк, яка подякувала всім присутнім за участю та всім тим, які взяли участь у програмі.

Відтак подано перекуску, приготовану членками ОУК. Під час перекуски вшановано заслужену членку ОУК, п. Й. Березовську, якій вручене скромний дарунок та живу квітку, а також відспівано "Многих літ" як п. Березовській та і всім присутнім матерям. П. Березовська, зворушена до сліз, щиро дякувала членкам за несподіванку.

На закінчення покликано дослові п. В. Паремського, який розповів ширше про День Матері, згадуючи заслуги матерів та вказуючи на їхні обов'язки, після чого п. Ольга Ключковська попросила

Дня 21 травня членки ОУК відвідали хвору членку, п. Степанію Ворону, яка тільки що вернулась додому зі шпиталя, де перебула тяжку операцію. При тих відвідинах не забуто й про "Жіночий Світ", на якого прес.-фонд зложили: \$ 2.00 — п. С. Ворона, по 50 ц. пп. — Й. Березовська, Е. Борсук, О. Ключковська, Е. Столярчук, М. Смолій і П. Гнатюк. Разом \$ 5.00. Всім жертводавцям щире подяка.

ВІННИПЕГ

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ОУК

В останніх двох місяцях праця у Відділі ОУК у Вінніпегу дещо зупинилася у своєму розгоні через недугу двох найбільш діяльних членок: секретарки п. К. Лазор і культурно-освітньої референтки, п. Е. Стакової.

П-і Е. Стакова вже віздоровіла і повернулася знову до нас, з чого всі членки дуже радіють і бажають їй сил та кріпкого здоров'я. Якщо у нашому Відділі буде більше таких діяльних і працьовитих членок, то праця у нас виглядала б багато краще.

П. К. Лазор ще досі хвора і її відсутність у Відділі ми дуже більше відчуваємо. Цією дорогою членки Відділу у Вінніпегу пересилують своїй секретарці якнайщиріше побажання скорого повороту до здоров'я та сил до праці.

Дня 4 квітня ц. р. на сходинах ОУК п. Анна Білоус відчитала дуже цікавий реферат про Марку Вовчка. В тому рефераті прелегентка зобразила докладно постати Марковичевої, її походження, молоді літа, її подорожі та перші твори на українській мові і причини, які привели її до писання на російській мові.

Над рефератом вив'язалася цікава дискусія, в якій майже всі членки брали участь.

Цього року під час Великодніх

Свят членки ОУК відвідували хворих по шпиталях та, разом з побажаннями, передали ім скромні дарунки.

Щороку в перший день Великодня ОУК у Вінніпегу влаштовує традиційне спільне Свячене. Цього року відбулося Свячене у Великодню неділю, у великий залі Українського Національного Дому. За гарно прибраними столами засіли члени УНО, ОУК, УСГ, МУН і багато запрошених гостей. Членки ОУК напекли пасок, бабок, наварили крашанок, постарались про добру шинку і ковбасу, до того зготували різних салат, хрону і огірків так, що Великден у нас цього року був багатий і веселий. Голова Відділу ОУК, п. А. Вах, відкрила Свято, вітаючи членів та запрошених гостей традиційним "Христос Воскрес", і попросила проф. Зельського на господаря Свяченого. Парох церкви св. Андрея, о. Пуляк, посвятив паску і "прочия сніди", присутні заспівали "Христос Воскрес", помолилися та при дружній гутірці, наче одна велика українська родина, споживали дарії Божі.

Як все при таких нагодах, так і цього дня не обійшлося у нас без промов. Святочну промову виголосив о. Пуляк. Відтак забрав слово голова Краєвої Екзекутиви УНО, інж. В. Коссар який виголосив дуже річеву і добре обдуману промову, що відбилася широким відгомоном в англійській пресі й радіо. Промовляли ще п. Тарновецька від Центральної Управи ОУК, міський радний, п. Ребчук, п. Т. Кошиць від Осередку Укр. Культури і Освіт - п. Копичанський від Філії УНО зо Ст. Бонифас, п. Боровець і п. Коваль, голова Філії УНО.

При кінці п. Вах подякувала привітним за численну участь у Святі, а п. Зельський, як господар, подякував паням за гарно і смачно приготоване Свячене. Після обіду і промов молодь почала виводити гагілки та співати пісень так, що гості розійшлися домів щойно пізним вечором.

З початком травня Філія УНО разом з братніми Організаціями влаштувалася в залах Укр. Нац. Дому успішний "Великий Весняний Базар". При улаштуванні і переведенні того базару багато прав ці вложили також членки ОУК,

які кожного вечора варили пироги, та розібрали між себе дуже багато базарових книжечок, продаючи їх перед і під час базару.

За першество змагались три контестантки: Галина Янчук, Галина Гарасовська і маленька учениця Рідної Школи, Віра Стойко — наймолодша донечка нашої членки. Королевою базару вийшла наймолодша контестантка, Віра Стойко, першою княжною п-на Янчук, другою княжною п-на Гарасовська.

К. Дякунчак, пресова референтка

ОШАВА

ДЕНЬ БАТЬКА

Дня 10 червня ц. р. заходом Відділу ОУК вшановано невеликою імпрезою батьків. Ця імпреза притягнула до домівки УНО все членство та молодь, яке охоче допомагає у всіх підприємствах.

День Батька відкрила голова Відділу, п. М. Грайник, прохаючи всіх присутніх засісти до приготованої членками ОУК смачної перекуски. В часі перекуски п-на Олк Турецька відчитала дуже гарний реферат про значення і заслуги батьків для родини і народу, після чого відспівувано батькам многоліття.

По перекусці п. Грайник покликала всіх привізних батьків до слова, які говорили коротко але щиро, дякуючи при тому членкам за прийняття. Довшу промову про значення такого дня виголосив п. В. Грайник, після чого голова Філії УНО, п. Павло Череветій, попросив присутніх зложити жертви на організаційні цілі.

Вкінці п. М. Грайник подякувала ще від себе присутнім за те,

що прийшли звеличвати батьків та вами і танкими, декламація з висловила надію, що на другий грою на гармонії та реферат, ярік Відділ ОУК зможе з кращою програмою відсвяткувати День батька.

Присутні

СОДБУРИ

НЕСПОДІВАНКА

Дня 20 червня ц. р. членки і прихильниці Відділу ОУК у Содбuri улаштували несподіванку для п-ва Косарчин з нагоди народження іхнього синка.

П-во Косарчин — новоприбулі з Європи. Приїхавши до Канади, відразу вступили до УНО і стали активними членами.

Підготовкою несподіванки зайнялися пп. А. Гриценко і М. Юзик. Голова Відділу, п. А. Курилів, в імені всіх членок і прихильниць привітала п-во Косарчин і їх сина. При цій нагоді не забуто і про наш журнал "Жіночий Світ" і на ту ціль переведено збірку, що принесла \$ 8.00, які переслано до Адміністрації "Ж. С.". Всім жертвовавцям щира подяка, а п-ву Косарчин і їх новонародженному синкові кріпкого здоров'я й багатьох літ.

Кореспондента

ФОРТ ВІЛЛІЯМ

День Батька

За старанням Відділу ОУК у Форт Вілліям дня 17 червня відбувся День Батька. На програму свята склалися: вступне слово голови Відділу, п. Е. Пиріг, виступи учнів Рідної Школи зі спі-

В імені батьків промовляя п. Котик. Опісля пані подали смачну перекуску і каву. На закінчення присутні відспівали батькам "Многа літа". Була переведена збірка, з чого призначено також \$5.00 на пресовий фонд для "Жіночого Світу".

Присутні

СРІБНЕ ВЕСІЛЛЯ У ФОРТ ВІЛЛІЯМІ

Панство Гладуни і пані Сірська

Дня 13 травня ц. р. членки ОУК та приятелі влаштували в домівці УНО гарне приняття панству Гладунам з нагоди іхнього срібного весілля.

Пані Гладун — це невтомна діячка Форт Вілліаму, яка ціле своє життя присвятила праці для рідного народу.

Життєвою девізою п. І. Гладуни було як найбільше фінансово підтримувати Український Визвольний Рух.

"Весілля" відбулося в дуже теплій атмосфері. Гарні дарунки були доказом того, як високо Форт Вілліамці цінують примірну родину панства Гладунів.

О. С.

**УКРАЇНКИ! ПРИСТУПАЙТЕ ДО ДРУЖНОЇ СПІВПРАЦІ ДЛЯ ДОБРА НАШОГО НАРОДУ В РЯДАХ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ
ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ!**

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

Квітництво поділяється на три основні групи: кімнатне, тепличне (оранжерейне) і на відкритому ґрунті. Самі квіти бувають: многолітні, дволітні, літні й осінні. В теплицях плекається квіти круглий рік. Одні плекають квіти задля їх краси або запаху, другі задля декоративних листків, інші тому, що пинуться, звисають або стеляться по землі.

Кожна квітка має в собі щось гарного, цікавого — лише треба знати чим саме вона цікава. За старання і вміле їх плекання в нагороду дасть нам все, що має в собі пріманчивого. Для любителів квітів важне мати у себе найцікавіший вибір квітів, який вловні вдоволяв би його протягом цілого року. Це можемо осигнути лише тоді, коли маємо теплицю. Вона дає багато світла, відповідне тепло і потрібну вологість та вентиляцію. Тому, що теплиці є досить коштовні і не кожний з нас може їх мати, тому я хотів би в першу чергу запізнати наших читачок з плеканням кімнатних рослин.

Головним і рішаючим фактором успіху кімнатної культури рослин є **світло**, особливо зимию. При недостачі світла, а при виповненні всіх інших умов для нормального розвитку, все таки рослини швидко слабнуть і гинуть і тому треба їх уміщувати на **найсвітліших місцях**.

Другою умовою правильного плекання кімнатних рослин — це **теплота приміщення**. Загалом, пересічна температура наших кімнат є зависока для багатьох рослин, головно субтропічного походження. Вони вимагають в час їх нормального спокою більш низької температури. При високій температурі рослини скоро гублять листя і поволі гинуть.

Третя умова — це **вологість повітря**. В більшості вологість в наших кімнатах є незвичайно низька. Від сухості повітря у рослин починається поступенне підсихання листків, їх опадання, а все це веде до смерті.

Подаю вибір кімнатних рослин, уложений на основі довголітнього добору найбільше невибагливих, витривалих і вічнозелених видів тропічної і субтропічної фільори.

В світлих кімнатах зимию при температурі 15-18 Ц. або 59-64 Ф. можна добре плекати: фінікову пальму, кенцію, хамедореї, латанії, драцени, гібіскуси, куркуліга, фікуси, пандануси, клівії, філадендрони, деякі листові бегонії, папороті і т. д.

В світлих кімнатах при температурі 10-12 Ц. або 50-54 Ф. добре ростуть хамеролси, олеандри, піттоспоруми, аукуби, аспарагуси, абутилони і т. д.

В кімнатах з більш сухим повітрям при цій же температурі 10-12 Ц. або 50-54 Ф. добре удаються суккуленти, кактуси, агави, алоє і т. д.

Гарно квітучі кімнатні рослини як фуксії, геранії, крінуми, аморілліси і т. д., які вимагають зимию довшого спокою, зберігаються в прохолодних, світлих приміщеннях при дуже поміркованому підливанні.

Є квіти, які цвітуть безпереривно цілий рік, наприклад примула. Деякі оранжерейні (тепличні) квіти "сезоново" прикрашують наші кімнати. Осінню тримається хризантеми, зимию — цикламени, левкої, бози, копвалії, нарцизи, горценії, азалії, рожі і т. д. Після відцвітнення, ці рослини гублять своє декоративне значення.

Плекання кімнатних рослин діференціюється залежно від видів рослин і їх індивідуальних особливостей.

Подавати вичерпні вказівки плекання різних кімнатних рослин є нашим дальшим завданням.

Назви рослин подаю в латинській мові, також, як їх подають каталоги різних тутешніх гродничих фірм. При дальших описах будуть подавати також українські й англійські назви.

ПРИМІТКА: Звертаємо увагу шановним читачкам нашого журналу, що наш фаховий співробітник, проф. Леонід Бачинський, буде подавати за зворотом коштів переписки поради в справі плекання квітів. В усіх справах просима звертатися до нього безпосередньо на адресу:

Mr. L. Bachynsky, Box 814, Warrenton, Va., U.S.A.

Запити і відповіді загального значення будуть уміщуватися в кутку любителів квітів.

Ред.

ПІД УВАГУ НОВОПРИБУЛИМ!

Щоб дати змогу новоприбулим імігрантам навчитися англійської або французької мови, канадський уряд через свої Відділи Громадянства по провінціях допомагає у вивіненні вечірніх шкіл для імігрантів, які провадять Провінційні Департаменти Освіти. Для новоприбулих, що не можуть відвідувати вечірніх шкіл, Відділ Громадянства радо висилає книжки, з яких можна самому вчитись

англійської чи французької мови. Листи в тій справі адресувати до:

The Director, Canadian Citizenship Branch,
Department of Citizenship and Immigration,
Ottawa, Ont.

Такий лист може написати по-англійськи працедавець або приятель, хоч і листи на рідній мові написані будуть приняті.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

Літня й осіння пора це час на презервування овочів і городини. Мудра і справна господиня завжди плянує свою працю так, щоб найти час на презервування. На тому скористає не тільки її бюджет, але також і здоров'я її і родини.

Ледви чи ж може бути щось практичнішого, як мати повний запас презервованої поживи на зиму, коли то наш організм ще більше як у літі потребує тих всіх складників, які є в овочах і городині, а які нераз через недостачу матеріальних засобів не можна купити свіжими зимовою порою. Отже стараймося використати сезон презервування, пам'ятуючи, що воно зроблене в сезоні, заощаджує нам гроши, працю, час і енергію зимою і весною.

Нижче подаємо загальні заваги відносно презервування овочів, а також добрий, випробований спосіб на презервування молодого борщу на зиму. Спробуйте його, а певно не пожалуете. А як зимою подаєте своїй родині чи гостям той борщ із запахом зеленого кропу та смаком молодої городини, то дістанете від них вислові подяки і гідне признання доброї куховарки.

Презервування овочів.

Успішне презервування овочів і других продуктів залежить у великий мірі від уміння та відповідних приборів до презервування. Ті прибори не мусять бути дорогі ані вибагливі, але такі, щоб легко і зручно можна було їх уживати. Отже зважи приступимо до презервування, стараймося мати всі потрібні речі під руками, як: слоїки, нові гумки, нові закрутки, баняки (найкраще полівані), миски, сталевий або срібний ножик, дерев'яну ложку і т.п.

Є три роди презервування овочів: 1. Варення овочів в баняку і наливання до слоїків. 2. Презервування овочів у слоїках у печі. 3. Варення свіжих овочів у воді, по-англійськи "колд пек". Цей останній спосіб є найбільш уживаним і найуспішнішим і про нього подаємо нижче наші заваги.

Маючи всі прибори під руками, приступати до праці в такому порядку:

1. Помити старанно в мильній воді неушкоджені слоїки, гумки і накривки, добре сполоскати і додержати їх в кип'ячій воді аж до часу вжитку.

2. Помити свіжий, здоровий і неушкоджений овоч.

3. Попарити овоч (як треба), як напр., бросквіни (пічес). Вложить овоч в друшляку або в сітчастій матерії до кип'ячої води на хвилину, опісля до зимної і зараз стягнути шкірку.

4. Налити сиропом до верха слоїка, накрити накривками з гумами і закрутити досить тісно, але не занадто, бо слоїки готові потріскати у воді.

5. Накладати овоч ложкою рівно і досить легко по шийку слоїка. Можна вкладати й менше, як хотіть мати більше сочку.

6. Налити сиропом до верха слоїка, накрити накривками з гумами і закрутити досить тісно, але не занадто, бо слоїки готові потріскати у воді.

7. Поскладати слоїки до спеціального баняка з дротяним кишком для презервування, або до звичайного баняка, в якому вівераються білля, тільки вистелити спід дощниками чи грубим платком, щоби слоїки не потріскали.

8. Налити гарячою водою один ціль вище слоїків і варити призначений час відповідно до роду овочу. Час варення рахувати від часу, як вода пічне кипіти. Після того пильнувати, щоби вода кипіла постійно, але не надто сильно, тільки поволі й рівномірно.

9. Вибрести слоїки з води, закрутити тісно закрутки і за 10 хвилин вдруге закрутити, обернути їх дном до гори, щоби перевонатися чи вони часом не течуть. За якийсь час поперевертали слоїки назад.

10. Переховувати слоїки у темному і сухому місці у пивниці.

Час варення і роди сирупів.

Яблука, помити, покрасти в куски (райські яблука варити цілі)... Сироп рідкий, варити 20 хв.

Морелі (абрикоси) помити або обтерти вогокою платинкою... варити 20 хвилин, сироп рідкий.

Різni ягоди, як ожини, чорниці (борівки), малини і т. п. за війнятком трусакавок (строберіс) помити... варити 20 хвилин, сироп рідкий або середній.

Трусакавки помити, наливати сиропом, в якому повинні бути кілька годин, відтак підогріти... варити 16 хвилин, сироп середній.

Бросквіні (пічес) попарити, скинути шкірку, красти на половину, або куски... варити 20 хвилин, сироп рідкий.

Грушки (найкращі т. зв. "бартлетс") помити, обібрести шкірку, хоч можна презервувати і з шкіркою, складати скоро у слоїки, щоби не темніли, — можна покласти наперед у воду з дрібкою солі, (на 1 кварту води ложечка солі), це охоронить овоч від темніння (таксамо можна поступати із бросквінами)... варити 20 хвилин, сироп рідкий.

Сливки помити і наколоти числом голкою (це охороняє від тріскання шкірки)... варити 20 хвилин, сироп рідкий або середній, як хотіть любити.

Черешкі і вишні помити (кісточки можна вибирати або ні)... варити 20 хвилин... сироп рідкий, а до вишинь сироп середній.

Ревінь (рубарб) помити, покрасти в куски, попарити, воду відцілити (можна варити також з додатком трусакавок або малин, які дають гарного запаху і смаку)... варити 16 хвилин, сироп середній.

Сироп. Є три роди сиропів: рідкий, середній і густий. Пропорція така: рідкий сироп — одній горнятко цукру, два горнятка води; середній сироп — одній горнятко цукру, одній горнятко води; густий сироп — два горнятка цукру, одній горнятко води. Змішати цукор з водою, а як добре закипить тоді готовий до вжитку. Густого сиропу вже мало хто сьогодні вживає, хіба, що хто любить дуже солодкі компоти.

ПРЕЗЕРВУВАННЯ БОРЩУ

(пропорція: на 12 кварт)

8 кварт дрібно покраїн буряків	1 велика (кругла) зелена паприка
8 великих морков	1 горнятко листя петрушки
2 кварт стручкової квасолі	1 горнятко молодого кропу
1 квarta молодого гороху	12 (рівних) ложечок солі
12 ложечок дрібно покраїнної цибулі	

Всю городину старанно помити і дрібно покраїти. Горох і квасолю приготувати окремо і кинути на 5 хвилин у кип'ячу воду. Це є конечна умова успішного презервування борщу.

До чистенько помитих виварених у кип'ячій воді слоїків, накладати приготовану городину. Половину кожного слоїка наперед виповнити буряками, а другу половину (по шийку) виповнити

рештою городини. На кінці додати ложечку солі, а відтак наливати кип'ячою водою по шийку слоїка, накрити накривками з гумками і закрутити. Складати в гарячу воду до баняка і варити три повні години (від часу, як закипить вода), на середньому вогні (вода мусить кипіти ввесь час але не сильно, тільки поволі).

По трьох годинах вибрести слоїки зараз з води, закрутити закрутки, і по 10 хвилинах закрутити знову, обернути до гори дном, щоби переконатися, чи слоїки не течуть. (Коли б текли, то їх треба зіжити скоро). По 10 хвилинах обернути слоїки дном у низ. Переховувати в темному, сухому місці у пивниці. Зимою отворити, вилляти борщ до горшка, поставити на кухню, щоб закипів і заквасити чим хто любить чи має — помідорами, цитриною чи квасною сметаною.

РІЗНІ ПОРАДИ

ЯК ОХОРОНИТИСЯ ПЕРЕД АТОМОВОЮ АТАКОЮ

Насамперед ми мусимо собі усвідомити, що роздроблювання атомної бомби є тільки відмінний спосіб спричинювання експлозії. І хоч атомна бомба приносить без порівняння більше знищенні та смерть, чим якийнебудь інший винайдений людиною вибуховий матеріал, то всетаки її сила є рішучо обмежена. Навіть водневі бомби не можуть за одним замахом знести землю з лиця світу, або вбити нас всіх таємними променями.

Знаючи отже, що сила бомб є обмежена, ми маємо добрі шанси пережити атомні напади (коли б аж до них прийшло), якщо тільки будемо знасти, як охоронитися перед ними.

Нижче подаємо шість охоронних протиатомних засад. Їх найкраще вивчити капам'ять, щоби в случаю нападу знати, як поступити зі собою.

1. Пробуйте захистити себе.

Як є час, пробуйте зійти до пивниці, або підземки (сабвей). Коли б случайно ви найшлися на дворі, страйтесь захистити себе з боку будинку, або скочте у поблизький рів, канал і т. п.

2. Положітесь прямо на землю або підлогу.

Щоби охоронити себе перед можливістю поранення відламками бомби або кинення в один чи інший бік, найкраще лежати притуленому тісно до підлоги, землі або стіни.

3. Закрійте лице руками.

Як положитеся рівно на землю, заховайте своє лице в руки. Це охоронить ваше лице від пошкодження, ваші очі від летючих відламків різних предметів та тимчасової втрати зору.

4. Не спішіться скоро на двір після бомбової атаки.

Після вибуху атомної бомби зачекайте кілька хвилин, аж потім ідіть на двір та, як треба, помагайте гасити вогонь. Після іншого вибуху зачекайте хоч годину перед виходом на двір, щоби дати нагоду оставшим радіоактивним променям стратити свою силу.

5. Вистерігайтесь поживи і води, які були виставлені на радіоактивні промені.

Щоби охоронитися перед хворобою або захворюванням, вживати воду і поживу, які напевно не були виставлені на радіоактивні промені, або ще краще вживати поживу і воду з герметично замкнених бляшанок і пляшок.

6. Не поширяйте жодних поголосок.

В часі бомбового нападу не поширяйте жодних поголосок, бо часами така поголоска може легко спричинити панику, в якій ви самі можете втратити життя.

ЯК БРАТИ СОНЯШНІ КУПЕЛІ

Сонце може обернути Вашу шкіру в який колір ви забажаєте — яскраво-смуглявий, смуглявий, брунатний і ще темніший, але також болючо червоний, з міхурцями. Тому наша рада: не спішіться

з обсмалюванням тіла. Починайте брати соняшні купелі по 15 хвилин денно, збільшуючи час кожного для. На голові добре мати капелюх або хустину.

ЯК ЗАДЕРЖАТИ ХОЛОДНУ РІВНОВАГУ ДУХА І МОЛОДІСТЬ ТІЛА В ГАРЯЧІ ДНІ

1. Відпочиваї вповні (відпружніся зовсім). Напруження і хвилювання тільки збільшує горяч у тілі, що дуже від'ємно відзеркалюється на зовнішньому вигляді жінки.

2. Роби все пляново. Свій час поділи так, щоби все виконувати поволі. (А як годі все задумане виконати, то чи хиба світ завалиться?). Біганина без пуття збільшує циркуляцію крові, а це шкодить здоровлю.

3. Виконуй всю тяжчу роботу, як варення, праця, прятання рано, коли холодніше. Пополудні лягай відпочивати.

4. Іди на куплисі рано, коли менше покупців у крамниці. Май приготовану листу, що треба купити, щоби не вертатись по два-три рази до крамниці. Тим способом збережеш свою енергію, а також і свою молодість.

Moga

1. Гарний і легкий вакаційний одяг в трьох частинах. Пошнітий з тісно ткани бавовняної матерії. Купелева частина має трикотажну підшивку. Цей одяг надається прекрасно на дозвілля чи пляжу.

2. Розкішна, вигідна і практична літня сорочка до спання з бавовняної помарщеної крепи. Прикрашена найлоновим мереживом. Дається легко прати і не треба її прасувати.

3. Цього року є знову в моді плісовані суконки і спіднички й то не тільки з легких вовняних чи шовкових матерій, але також і бавовняних. Повища припадна суконка пошита з бавовняної матерії.

УКРАЇНКИ ! ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ "ЖІНОЧИЙ СВІТ" !

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

УНО, Ошала, Онт. (збірка на забаві у п-ва Недошиків)	\$21.17	Відділ ОУК, Форт Віллем, Онт.	5.00
М. Шелюк, Зах. Торонто, Онт. (збірка з по-весільної забави у п-ва Гонтів)	20.00	С. Гонта, Торонто, Онт.	5.00
М. Дунець, Торонто, Онт. (збірка з несподіванок у п-ва Проців)	15.00	О. Касюхнич, Ванкувер, Б. К.	2.50
С. Савчук, Торонто, Онт. (збірка з перед-весільної забави для молодят Зварич-Шкарабан)	14.00	О. Корпусь, Реджайна, Саск.	2.50
П. Бідоця, Содбури, Онт. (через "Новий Шлях")	10.00	М. Семенюк, Кірклендлейк, Онт.	1.50
Відділ ОУК, Содбури, Онт.	8.00	Е. Оброца, Вінніпег, Ман.	1.00
		І. Грицак, Струла, Саск.	1.00
		А. Ковальчук, Торонто, Онт.	1.00
		К. Боднар, Порт Алберні, Б. К.	0.50
		К. Миски, Кіндеслій, Саск.	0.50
		ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ АДМІНІСТРАЦІЯ "ЖІНОЧОГО СВІТУ" СКЛАДАЄ ЩИРУ ПОДЯКУ.	

НАДІСЛАНІ ВИДАННЯ

"ГОЛОС МОЛОДІ", квартальник, рік V, ч. 2, 1951, видають Молоді Українські Націоналісти Канади, Вінніпег, Ман., Канада.

"СПІРІТ офф ФЛЕЙМ" ("Дух полуся"), переклад вибраних творів Лесі Українки. Видання Союзу Українок Америки, Філадельфія, Па., ЗДА.

Іван Смолій: "КОРДОНИ ПАДУТЬ", повість. Видання Клубу Приятелів Української Книжки, Вінніпег, Ман., Канада.

Олена Цегельська: "ПЕТРУСЕВА ПОВІСТЬ", оповідання для дітей. Бібліотека Юного Читача "Євшан Зілля", Торонто, Онт., Канада.

"КИЇВ", журнал літератури й мистецтва, рік II, ч. 2, березень-квітень 1951, видає Літературно-Мистецьке Т-во, Філадельфія, Па., ЗДА.

"ФЕНІКС", журнал молодих, неперіодичне видання Т-ва Української Студіючої Молоді ім. М. Міхновського, Мюнхен, Німеччина.

"НОВІ ДНІ", універсальний ілюстрований місячник, видає в-во "Нові Дні" Торонто, Онт., Канада.

"СВІТЛО", католицький часопис для українського народу, видають соо. Василіянин, Торонто, Онт., Канада.

"ПОРОГИ", літературно-мистецький журнал, рік III, ч. 18, березень 1951, Буенос Айрес, Аргентина.

"НАШЕ ЖИТТЯ", рік VII, ч. 7, липень 1951, видає Союз Українок Америки, Філадельфія, Па., ЗДА.

"САМОСТІЙНА УКРАЇНА", місячники культури, політики і суспільного життя, рік IV, ч. 7, липень 1951, видає Незалежна видавнича Спілка "Самостійна Україна", Вінніпег - Ст. Пол - Шікаго, Канада, ЗДА.

Марко Вовчок: "СЕСТРИЧКА МЕЛАСЯ", оповідання для дітей. Бібліотека Юного Читача "Євшан Зілля", Торонто, Онт., Канада.

"ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЛИСТОК", бюллетен, рік I, ч. 1, квітень 1951, видає Матірій Союз Українок, Католицька Рада Зах. Канади, Едмонтон, Алта, Канада.

В ЛІТЕРАТУРНІЙ БІБЛІОТЕЦІ
появляються виbrane твори українських і чужих авторів.

Кожна книжка Літературної Бібліотеки
має двобарвну картонову обкладинку.

Мистецьке оформлення БОРИСА КРЮКОВА.

П'ять книжок першої серії ЛБ матимуть коло 700 сторін
і коштують усі разом у ЗДА, Канаді і ін. 3.— дол.

Замовлення і гроші на Літературну Бібліотеку слати на адресу:

MISS OLGA DENYSIUK
St. Columbans
Silver Creek, N. Y. — USA.

Mar. 52

Mrs. K. Hladun
626 Port Arthur Blvd.
Fort William, Ont.

ДРУКАРНЯ “НОВОГО ШЛЯХ”

ДРУКУС:

- Часописи
- Книжки
- Словники
- Памфлети (брошури)
- Молитвенники
- Каталоги
- Календарі
- Календаріюми (педе)
- Летючки
- Шери (уділи)
- Цертифікати
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Адресові наліпки
- Прив'язки (тегс)
- Весільні запрошення
- Родинні повідомлення
- Тикети вступу
- Базарові тикети
- Тикети до передержки
- Бізнесові лівівіски
- Бізнесові картки
- Бізнесові форми
- Білянсові зіставлення
- Стейтменти
- Інвойси (рахунки)
- Мапи

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ З ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ.
ПРИСТУПНІ ЦІНИ — СОЛДНА І ШВІДКА РОБОТА.

Замовлення з-поза Вінніпегу виконуються в якнайскорішому часі.
При більших або постійних замовленнях — відповідна знижка в ціні.
Замовлення на часопис і друкарські праці слати на адресу:

NEW PATHWAY

BOX 3033

WINNIPEG, MAN.

ТЕЛЕФОН: 931 976.

ОСЕРЕДОК УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ Й ОСВІТИ У ВІННІПЕГУ

повідомляє всіх заінтересованих, що листи, пресу й посилки відтепер слати виключно на нижче подану адресу.

Осередок є Інституцією, яка не має на увазі зисків і веде свою працю фондами добровільних жертв-дарів, записів окремих людей і організацій та членськими вкладками.

ВПИСУЙТЕСЬ В ЧЛЕНЫ ОСЕРЕДКУ!

Спричиніться до розвитку установи, де членами можуть бути всі українці і яка працює для добра українців.

Писати на адресу:

UKRAINIAN CULTURAL AND EDUCATION CENTRE
P. o. Box 3093

Winnipeg, Man., Canada

Вже появилася в продажі книжка лікарки-писемниці **СОФІї ПАРФАНОВИЧ**
п. з.

“КИЇВ У 1940 Р.”

С це спогади з короткотривалого побуту авторки в Києві, що живо змальовують підсоветську дійсність на Україні в 1940 р.

Ціна книжки — 85 центів.

Замовляти в:

UKRAINIAN VOICE
P. O. Box 3626, Sta. B.
Winnipeg, Man.